క్షంతవ్యులు

భీమేశ్వర చల్లా (సి.బి.రావు)

క్షంతవ్యులు

భీమేశ్వ చల్లా (సి.బి.రావు)

Originally published by Adarsa Grandha Mandali, Vijayawada.

© 1966 C.B. Rau; Revised E-book edition @2020 Bhimeswara Challa.

అంకితము - ప్రపంచంలోని 'క్షంతవ్యులు' కు.

E-book:

Cover image:

Painting of Nirmala Rau (author's spouse)

DTP Work

Jyothi Valaboju (writer, editor, and publisher)

Other books by the author:

అప్రాశ్యులు (A novel)

Man's Fate and God's Choice
An Agenda for Human Transformation

The War Within- Betwee and Good Evil
(Reconstructing Money, Morality, and Mortality)

అధ్యాయాలు

ముందుమాట
విజ్ఞప్తి
చాప్టర్ 1
చాప్టర్ 2
చాప్టర్ 3
చాప్టర్ 4
చాప్టర్ 5
చాప్టర్ 6
చాప్టర్ 7
చాప్టర్ 8
చాప్టర్ 9
చాప్టర్ 10
చాప్టర్ 11
చాప్టర్ 12
చాప్టర్ 13
చాప్టర్ 14
చాప్టర్ 15
చాప్టర్ 16
చాప్టర్ 18
చాప్టర్ 19
చాప్టర్ 20
చాప్టర్ 21
చాప్టర్ 22
చాప్టర్ 23
చాప్టర్ 24
చాప్టర్ 25
చాప్టర్ 26
చాప్టర్ 27
చాప్టర్ 28

చాప్టర్ 29
చాప్టర్ 30
చాప్టర్ 31
చాప్టర్ 32
చాప్టర్ 33
చాప్టర్ 34
చాప్టర్ 35
చాప్టర్ 36
చాప్టర్ 37
చాప్టర్ 38
చాప్టర్ 39
చాప్టర్ 40

ముందుమాట - **Foreword**

Many things in this long life of mine are a kind of 'mystery to myself', things that cannot be rationally explainable. One of them is my venturing into the Telugu literary arena, lo, as a novelist, to pen two novels. If anything, not only their content and the characters but also the timing of the muse that occasioned that never ceases to puzzle me.

Kshantavyulu, క్షంతవ్యులు, was written in the year 1956 when I was just a 21-year old lad, freshly out of university, living in Delhi with my elder brother, preparing, entirely untutored, for the toughest competition in India. I.A.S. examination. How the idea of writing a novel germinated in my head at such a career-defining time, how the plot of a complex tale took shape with so little exposure to the raw passions and evocative emotions exhibited by the characters in that endeavour defies my imagination 'even now'. However, I vividly remember the day I finished it; I was so relieved that I felt it did not matter if the manuscript remained unpublished or whatever might happen to my I.A.S attempt, indeed, if I lived or died that very minute.

It was altogether in a different set of circumstances of life that Aprāsyulu, అప్రాశ్యులు, followed in the year 1961, when I was the Sub-collector at Parvatipuram in Andhra Pradesh. How I summoned the zeal, drive and perseverance to write another all-consuming novel in the middle of doing a high-pressure job, as I look back, remains beyond my comprehension. Be that as it may, after I finished it, as I moved on professionally, the literary outpours of my youthful passions took a backseat in my life's pursuits. But it was, I think in 1965, when I was the Collector of Karimnagar District, now in the Telangana State, my good friend and colleague J. Bapu Reddy, already a well-known Telugu writer by then, believed that my literary excursions were publish-worthy; so he used his good offices to get both of them published by Adarsa Grandha Mandali, Vijayawada, in 1966.

Although technically 'published' these books that meant so much for me once would have gone into oblivion but for the conviction of my nephew BS Murthy (Babu, as we call him) a writer himself and a 'lover of literature', that they deserve a permanent place in the e-shelf of the Telugu novels. It's thus, he has invested an enormous amount of energy and time to bring my over sixty-year old 'novel' muse into the Telugu e-book world, particularly so in the rehabilitation of Kshantavyulu, క్షంతవ్యులు, for its lone tome in my bookshelf was moth eaten in good measure. So, but for Bapu Reddy these books would never have come into public gaze then and they would not have had a re-birth now but for Babu. I am deeply grateful to both of them.

Thus, after a lifetime of prolific writing in English to some critical acclaim, it is intriguing as well as heartening that, in my fading moments, my literary work in my mother tongue is getting, so to speak, posthumously resurrected.

Now it is left to the readers, whom I urge to read my following విజ్ఞప్తి in the first edition, to judge if all this effort is worth all this while.

విజ్ఞప్తి

చినతనంలో నేను, నా మేనకోడలూ పోటీలు వేసుకుని శరత్ సాహిత్యం వేసవి సెలవుల్లో చదివేవాళ్లం. పసి హృదయంలోకి శరత్ పాత్రలు శర వేగంతో చొచ్చుకుని పోయాయి. అనిర్వచనీయమైన అశాంతిని రేపినవి. ఆ పాత్రలే ఏనాడైనా నేనూ ఒక నవల రాయాలనే కోరిక నాలో వుద్భవింపజేశాయి. అయినా చాలా కాలం వరకూ నాకు ధైర్యం చాలలేదు; అవకాశమూ రాలేదు. విద్యాభ్యాసం ముగిసి ఉద్యోగాన్వేషణ ప్రారంభించినప్పుడు కలం చేతబట్టి, కళ్లు మూసుకుని ఒకనాటి సంధ్యాసమయంలో కూర్చున్నాను. ఈ నవల అవతరించింది. నా మేనకోడలు ఈ నవల చదివి శరత్ శైలి స్పష్టంగా కనబడుతోంది అంది. అది నిజమే అయివుండవచ్చు.శరత్ సాహిత్యం నాలో జీర్ణించుకుపోయి, నాలోని భావాలనూ, ఆశయాలనూ తీర్చిదిద్దినప్పుడు నా నవలలోంచి ఆ భావాలూ, ఆ ఆశయాలూ తొంగి చూడటం క్షంతవ్యమే అనుకుంటాను!

ఈ నవల రచించి సుమారు ఏడు సంవత్సరాలైంది. దీనిని ప్రచురించాలనే ఉద్దేశం నాకెప్పుడూ లేదు. ఆత్మ సంతృప్తికి రాసినది అలాగే వుంచాలనుకున్నాను. కాని మిత్రులూ, శ్రేయోభిలాషులూ నాతో ఏకీభవించ లేదు. వారి ఒత్తిడి ఫలితంగానే ఈనాడు ఇది ప్రచురించబడుతోంది. కొన్ని నెలలక్రితం ఈ నవల తిరిగి చదువుతూంటే కొన్నిమార్పులు చేద్దామనే కోరిక కలిగింది. గత ఏడు సంవత్సరాల్లో నాలో కలిగిన అభిప్రాయాల మార్పును నవల్లో ప్రతిబింబించేలా రాద్దామనుకున్నాను. కాని చివరకు అలా చేయడం మంచిదికాదనే నిశ్చయానికి వచ్చాను. ఆ నిర్ణయం నవల ఔన్నత్యానికే దోహదమవుతుందని ఆశిస్తున్నాను. కాకపోయినా నాచే ప్రప్రథమంగా సృష్టించబడిన ఈ నవలను నేను విసర్జించలేను గదా!

రచయిత

చాప్టర్ 1

'జీవితంలో ఏంచేసినా నువ్వుకథలు రాయవద్దు రామం'' అని కాలేజీలో తెలుగు మాస్టారు చెప్పినట్టు జ్ఞాపకం. ఆయన పండితులు. చాలా ఉద్గ్రంథాలు పఠించారు. కొన్నిపుస్తకాలు కూడా రాశారు. హరి కథలు కూడా చెప్పినట్టు గుర్తు. అందుచేత ఆయన చెప్పినది నిజమే అయివుంటుంది. అప్పుడు నేను ఆ మాటలను అట్టే పట్టించుకోలేదు. శ్రేయోభిలాషి చెప్పిన సలహా అని, భావించాను. ఈనాడు నేను ఆయన సలహాను ఉల్లంఘిస్తున్నానేమోనని భయంగా ఉంది. అయినా, నేను రాసేది కట్టుకథా కాదు, నవలా కాదు. అయితే ఏమిటది? సరైన సమాధానం నేను చెప్పలేను. కల్పన లేకుండా కథ ఉండదు. కథ లేకుండా నవల ఉండదు. ఇందులో రెండూ లేవు. ఇందులో యథార్థానికి (వాస్తవానికి) దూరములో ఉన్నవిషయాలు చాలా తక్కువ.

గత జీవితాన్నిపరావలోకనం చేసుకోవాలనే వాంఛ ప్రతి మానవుడికి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు కలుగుతుంది. జీవిత సంధ్యాసమయంలోని వేకువఝామున ఇది మరీ ప్రబలంగా ఉంటుంది. ఈ భూమి మీద ఇంతకాలం బ్రతికాను. నేను సాధించినదేమిటి? ఎంతమందిని దు:ఖపెట్టాను? ఎంతమందిని సుఖపెట్టాను? ఇలాంటి ప్రశ్నలు మనస్సులో మెరుపులా మెరుస్తూ ఉంటాయి. అదే కోరిక నాకు ఈనాడు కలిగింది. అయినా ఎంతో సంశయంతో, ఎంతో అనుమానంతో ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం వెదకడం మొదలుపెట్టాను.

నా జీవితమంతా వ్యర్థంగానే గడచిపోయింది. ఆశయంలేని జీవితానికి గమ్యస్థానం కూడా తెలియదు. పుట్టినప్పటి నుంచి, ఇప్పటివరకూ నేనొక దమ్మిడీ కష్టపడి సంపాదించలేదు. చెమటకార్చి నేనెవరినీ పోషించలేదు. చాలా కాలం ఒక స్త్రీ ధనం మీద నేను బతికాను. అది చాలా 'హీనమైన పని' అని చాలా మంది అంటారు. ఎందుచేత? పురుషుని ధనం మీదే స్త్రీ ఎందుకు బతకాలి? స్త్రీ ధనం మీద పురుషుడు ఎందుకు బతకకూడదు? ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానం నేనెంత ఆలోచించినా నాకు దొరకలేదు. అయినా పురుషుడు స్త్రీ ధనం మీద బతకడం హీనమైనది కాకపోయినా, వాంఛనీయమైనది మాత్రం కాదు. అందరూ ఎవరి దేహాన్ని వారే పోషించుకోవాలి, స్త్రీ అయినా, పురుషుడైనా ఇతరుల మీద ఆధారపడటం వివేకవంతమైనది కాదు. అదిసరే, 'గతాన్ని గురించి దు:ఖించి లాభమేమిటి?' అని నిటూర్పు విడిచాను, జీవితంలోని వెన్నెలంతా తెలుగుదేశం బయటే గడిపేశాను. అందులో సగభాగం మంత్రముగ్ధునివలె ఒక స్త్రీ వెంట తిరిగాను. ఈనాడు కూడా నాకు ఆశయం లేదు. నివృత్త జీవితం నుంచి నిష్కృతిని నిరీక్షిస్తున్నాను. కాని ఆ రోజులు వేరు. నా సర్వస్వమూ ఆమె గుప్పిటలో ఇమిడి ఉండేది. ఇంత నిర్థకుడి భారం ఆమె ఎందుకు వహించింది? నా కోసం ఎంతో త్యాగం చేసింది. ఆమెకు నా నుంచి తిరిగి లభించింది శూన్యం. అయినా జీవితపుటంచుల లాగే జీవితపు విలువలుకూడా మనకు తెలియవు. ఒక వ్యక్తి విలువ తకెడలో పెట్టి తూచగల శక్తి ఎవరికి ఉంది? ఒకరికి నిర్థక జీవిలా కనబడే వ్యక్తి మరొకరికి ప్రేమ పాత్రుడు, ఉత్తముడు గా కనిపిస్తాడు. సృష్టిలోని చిదంబర రహస్యమిదే.

చినతనం నుంచి నేనెవరో ఒకరి ఛాయల్లోనే మెదిలాను, ఎవరో ఒకరి రక్షణలోనే బ్రతికాను, బాల్యంలో తల్లి, చిరుయవ్వనంలో సుశీ ఆ తరువాత యశో.... ఈ ముగ్గురు స్త్రీలు నా వ్యక్తిత్వాన్నిరూపొందించారు. కాని వీరి ముగ్గిరి కన్నా మిన్నగా ఇంకొకరి రూపం నా హృదయంలో హత్తుకుపోయింది. ఆమే లక్ష్మి, పవిత్ర అనురాగం దాన్ని భూమిమీద నడిచే ఏ స్త్రీ కైనా జతచేయ దలచుకొందేమో నన్నట్లు వుందీమె. ఇక సరళ సంగతి, అందరిలోకి ఆమెకే నేను అన్యాయం చేశాననిపిస్తోంది. ఆమెను నేనుఈ నాటికి అర్థం చేసుకోలేక పోయాను. హృదయాంతరాళంలో ఆమె నన్నేవిధంగా భావించేదో నేను ఎన్నడూ తెలుసుకోలేక పోయాను. ఇక సుజాత, ఆమె కథ విన్నాను. కాని ఎప్పుడూ కలుసుకోలేదు. నల్లటి అందమైన యువతులు కనబడితే స్మృతిపథంలో తళుక్కున ఒక సారి మెరుస్తుంది. ప్రమీలను కూడా నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు. అయినా చివరకు నా జీవితవిధానాన్నిమార్చేప్రయత్నంలో ఆమె ఎంతో తోడ్పడింది. ఇక మిగిలింది సురేఖ, అపరిచిత బాటసారులుగా

వెళ్లి ఆమె ఆతిథ్యాన్ని ఆరాత్రి మేము స్వీకరించాము. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళు ఆమె సాంగత్యము లభించింది. కోరిన ప్రియుడిని వివాహము చేసుకోగలిగింది.

ఇంకోమాట, నవల రాయడం బొత్తిగా చేతకాదని ముందరే చెప్పాను. నేను రాసేది నవల కాదు, అని నన్ను నేను మభ్యపరుచుకొంటూ దీనిని మొదలుపెట్టాను. నవల దృష్టితో చూస్తే ఇందులో చాలా లోపాలుంటాయి. అయినా నిజం కలవకన్నా ఎప్పుడూ మంచిదనే నమ్మకంతో ముందుకు సాగిపోతాను. తెలుగు మాష్టారుని తలచుకొంటూ.

నా ఎనిమిదవ ఏట నేను, నా తల్లిదండ్రులు మద్రాసు వెళ్లాం. అనేకమందిని కోల్పోయిన తర్వాత నేనే వారిద్దరికి మిగిలింది. అందుకని తల్లిదండ్రులకి నేనంటే పంచప్రాణాలు. ముఖ్యంగా మా అమ్మకి ఇక వేరేపని ఉండేదికాదు. మద్రాసులోనే రెండు సంవత్సరాలు వుండి పోయాము. ఎగ్మూరులోని మాయింటి పక్కన ప్లీడరు గారు ఉండేవారు. ఆయన కూడా మాలాగే ఆంధ్రుడు. మా కుటుంబానికి ఆయన కుటుంబానికి చాలా దోస్తీ. ఆయన పదేళ్ల కూతురు సుశీల, నేను ఒకే క్లాసు చదివేవాళ్లం. నేను ఆ ఊరికి కొత్తకనుక నన్నుస్కూలుకు తీసుకెళ్లి ఇంటికి తిరిగి తీసుకొచ్చేపూచీ మా నానగ్గారు సుశీ పెట్టదలచారు. మొదటి సారి నేను వాళ్లయింటికి వెళ్లినప్పుడు వాళ్ల నాన్నగారు నన్నుసుశీ దగ్గరకు తీసుకెళ్లి ''సుశీ నీకు ఒక కొత్త స్నేహితుడు వచ్చాడు,'' అంటూ పరిచయం చేశారు.

సుశీ కొంచెము బొద్దుగా, నాకంటే బాగా పొట్టిగావుంది. (అప్పటి సుశీ ఫోటో ఇంకా నావద్ద వుంది) పరికిణీకట్టుకొని బుద్ధిగా కూర్చుని బయటికి పాఠాలు చదువుకొంటూవుంది. మేము లోపలికి వచ్చినవెంటనే లేచి నుంచుంది. తండ్రి చెప్పిన మాటలు విని నా ముఖం కేసి తదేకంగా చూసింది. నాకు అంతకుముందు ఆడపిల్లలతో స్నేహం లేదు. అక్కచెల్లెళ్లు కూడా లేరు. స్త్రీ జాతినంతను మా అమ్మతో ఏకం చేసేవాడిని. ఇంకే ఇతర స్త్రీ ఏ అంతస్తులోనూ నావూహలోలేదు. పసివాడినైనా ఎందుకో ఆమె కళ్లు నాలోని సిగ్గుని బయటకి తెచ్చాయి. నాకంటే పొట్టిగావున్నఆమె నాకంటె చాలా పెద్దదానిలా కనబడింది. ఏంచేయాలో అర్థంకాలేదు. కళ్లు క్రిందికి దించేసుకుని ఆ గదిలోంచి బయటకు పారిపోదామని ఆలోచిస్తున్నాను. నా పరిస్థితి చూచి జాలికలిగిందని, ఒక విధమైన మాతృప్రేమ పెల్లుబికిందని సుశీ నాకు తర్వాత చెప్పింది. ఆటలు ఆడుకునే సమయంలో బొమ్మలికి తల్లిగా నటించినట్లే తన కళ్లలోకి చూడటానికి భయపడుతున్నఆ అబ్బాయిని కూడా బుజ్జగించాలనే కోరిక కలిగిందట.

''నీ పేరేంటి?'' అంది నా దగ్గరకు వచ్చినా కళ్లలోకి చూస్తూ...

ఇంకా ఆ కళ్లలోకి చూడలేకపోయాను.

"రామం," అన్నాను నేలకేసిచూస్తూ.

''నా పేరు సుశీ... సుశీల,'' అంది నా చెయ్యిపట్టుకుంటూ.

''సుశీ . రామం నీతో స్కూలుకి వస్తాడు జాగ్రత్తగా తీసుకెళ్లి తీసుకురావాలి,'' అన్నారు సుశీ తండ్రి.

సుశీ ఆయన మాటలను విన్నావాటికి సమాధానం చెప్పలేదు.

నా చెయ్యిపట్టుకుని ''నువ్వునాకన్నాపెద్దవాడివా? చిన్నవాడివా?'' అంది.

''అది రామానికెలా తెలుస్తుంది. సుశీ . నీకెన్నేళ్లో చెప్పలేదు కదా నువ్వు'' అన్నారు ఆయన నవ్వుతూ.

''నాకు పదేళ్లు,'' అంది సుశీ, ఆమె చేతిలో నాచెయ్యిఅలాగేవుంది.

''నాకు ఎన్నేళ్లో నాకు తెలియదు. మా అమ్మనాకు చెప్పలేదు,'' అన్నాను నెమ్మదిగా నాచెయ్యివిడదీస్తూ.

''నాకంటె పొడుగ్గా వున్నావు, నా కంటే పెద్దవాడివే అయి వుంటావు,'' అంది నా దగ్గర అలాగే నుంచుని.

''సరే ఇక పద రామం, మీ ఇంటికి వెళ్లాం, రేపు స్కూలుకు వెళ్లేముందు సుశీ మీ ఇంటికి వస్తుంది,'' అన్నారు సుశీ నానగ్గారు.

ఆయనతో నేను బయటికి వచ్చేశాను. సుశీ కూడా మా వెంట వచ్చింది.

ఆ విధంగా నాటుకున్నమిత్రత్వం క్రమక్రమంగా పెరిగి పెద్దదయింది. స్కూలుకి కలిసి వెళ్లేవాళ్లం. కలిసి తిరిగి వచ్చేవాళ్లం. స్కూలులో కూడా ఒకే క్లాసులో ఉండేవాళ్లం, పక్కపక్కన ఇళ్లు కనుక ఇతర సమయాల్లో కూడా కలిసే ఉండేవాళ్లం, మొదటి నుంచి సుశీ నామీద అధికారం చెలాయించేది. స్కూలులో తోటి పిల్లలవద్ద ఎప్పుడూ నన్ను వెనకేసుకుని వచ్చేది. ఏమైనా అల్లరిపని చేస్తే మాష్టారి కంటె ఎక్కువగా సుశే నన్నుమందలించేది. అది నాకేమంత కష్టమనిపించేది కాదు. స్వతంత్రంగా నేను ఎప్పుడూ జీవించలేదు. ఇంటి దగ్గర మా అమ్మ బయట సుశీ వీరిద్దరూ నన్నుపరిపాలించేవారు. మేము ఒకరిని విడిచి ఒకరం ఒక్కరోజైనా ఉండలేదు. అసలు అలాంటి అవసరమే రాలేదు. ఈ విధంగా రెండు సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి, ఇక మద్రాసుని, సుశీనీ వదలవలిసిన సమయం అసన్నమైంది. ఆ మాట విని సుశీ ఏడ్చింది. గోలచేసింది. కాని ఆ చిన్నపిల్లమాట వినేదెవరు? నేనూ ఏడ్చాను, కాని నా ఏడుపు మా నాన్నగారి పేకబెత్తంతో పటాపంచలైంది. మేము మాఊరు వచ్చేశాము. మొదట్లో కొన్నాళ్లు అస్తమానమూ సుశీ జ్ఞప్తికి వచ్చేది. తర్వాత సుశీని క్రమ క్రమంగా మరచిపోయాను.

పద్దెనిమిది సంవత్సరములయ్యేనాటికి సుశీ ఒక స్మృతిగా మిగిలిపోయింది. ఆమెది 'అప్పటి' ఫొటోని బయటికి తీసి అప్పుడప్పుడు చూస్తూ ఉండేవాడిని.

అవి నేను ఆంధ్రా యూనివర్సిటీలో ఆనర్సుచదివే రోజులు. నేను ఊరిలో ఒంటరిగా బస చేసేవాడిని. కాలేజీ తెరచిన రెండు నెలలకి ఒక అందమైన అమ్మాయి నా క్లాసులో చేరింది. ఆ రోజు సాయంత్రం నేను లాడ్జికి తిరిగి వస్తూవుంటే వెనుకనుంచి ఎవరో పిలుస్తున్నట్లయి వెనుదిరిగి చూశాను. ఆమే కొత్త అమ్మాయి, ఆగమని చేత్తో సంజ్ఞ చేసింది.

''క్షమించండి. నేను మీ క్లాసుమేట్ని.మీ ఫిజిక్సునోట్సు ఓ సారి ఇవ్వగలరా?'' అంది నా దగ్గరకు వచ్చి

నేనుఒక అపరిచిత కాలేజీ యువతితో మాట్లాడటం అదే మొదటిసారి. సుశీని వదలిన తర్వాత ఇంకెవరి సహవాసము నాకు లభించలేదు.

''నా రైటింగ్ బావుండదండీ, ఇంకెవరినైనా అడగండి,'' అన్నాను కాస్త తడబడుతూ.

''ఫర్వాలేదు మీదే ఇవ్వండి,'' అంది.

"కానీ అది నావద్ద లేదండి," అన్నాను ఎలాగైనా తప్పించుకుందామని.

అయినా ఆమె నన్నువదలలేదు,

''మీతో మీ లాడ్జికి వస్తాను పదండి,'' అంది.

ముక్కూ మొగము తెలియని నాతో లాడ్జికి వస్తానన్న ఆమె మీద ఏహ్యభావం కలిగిన మాట దాచటం అనవసరమనుకుంటాను. అయినా ఇప్పుడు నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుంటాను, 'అందులో తప్పేముంది? నలుగురు అలా అనుకుంటారని అర్థంలేకుండా నేనుకూడా అలా ఎందుకు భావించాను?'

''ఎందుకు మీకింత శ్రమ? నేను రేపు క్లాసుకి తీసుకొస్తాను వెళ్ళండి,'' అన్నాను.

''మీతో కాస్త మాట్లాడాలిన పనివుందండి. మీరొకరేనా రూములో ఉంటున్నది?" అంది కాసేపు నన్ను పరిశీలనగా చూచి,

"ఔనండి," అన్నాను.

"మీకభ్యంతరం లేకపోతే మీతో వస్తాను," అంది.

అభ్యంతరం వున్నాఅడ్డు ఎలా చెప్తాను? నాతో రూముకు వచ్చింది.

తీరికగా కూర్చుని, "మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చాండీ?'' అని అడిగింది, చెప్పాను. "మీ తండ్రిగారి పేరు?'' అదీ చెప్పాను. ఊరి పేరు సైతం అడగ్గా అదీ చెప్పాను. ఇంతలో ఆమె దృష్టి గోడకు తగిలించివున్నసుశీ చిన్ననాటి ఫొటో మీద పడింది. నా కేసి చూసి తిరిగి ''నేను ఎవరో గుర్తుపట్టలేదా రామం?'' అంది.

ఆమె సుశీ ఫోటోకేసి చూడటం, అలా అడగటాన్నిగ్రహించి 'సుశీ' అన్నాను. సుశీ కిలకిలా నవ్వి'రామం' అంది. సుశీ సహజంగా అందగత్తె అని నాకు తెలుసు. కానీ ఇంత అందంగా తయారవుతుందని నేను ఊహించలేదు. స్త్రీలు యవ్వన ప్రవేశానంతరం గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోతారు. సన్నగా, పొడుగ్గా, నాజూగ్గా ఉంది. అంతా మరిచిపోయి ఆమెకేసి తేరిపార చూస్తున్నాను.

''అలా చూస్తావేంటి రామం? అపరిచిత వ్యక్తిలా?'' అంది సిగ్గుతో కళ్ళు క్రిందకు దించుకుని.

''నువ్వేఆ సుశీవంటే నమ్మలేకపోతున్నాను. చాలా మారిపోయావు,'' అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

''మీరూ మారిపోయారు. అయినా క్లాసులో చూసినప్పుడే అనుమానం వేసింది. అందుకే మీ వెంట వచ్చాను,'' అంది.

చాప్టర్ 2

కొన్నికొన్నిసంఘటనలు, ముఖ్యంగా మనమెన్నడూ ఆశించనవి, జీవిత కాలక్రమాన్నేమారేస్తాయి. తిన్నగా సాఫీగా సాగుతూన్న జీవితపు బాట వక్రమార్గాలు తొక్కుతుంది. దీనికి కారణం వెతకటం అవివేకమూ, అవాంఛనీయమూ కూడాను. లోకాన్నిచూసిన పెద్దలు క్రింద పెదిమ నొక్కిపెట్టి 'విధిచేష్టలు' అంటారు. ఏమో అయివుండవచ్చు కానీ ఈ విధి, ఈనియంత, ఇంత పక్షపాతంగా ఎందుకు ఉంటాడా అని అసహ్యం వేస్తూవుంటుంది. ఎవరైనా సుఖపడుతూంటే ఇతగాడు ఓర్వలేడు.

ఏమయితేనే, సుశీ సాంగత్యమూ, స్నేహమూ నాకు లభించాయి. ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత పసి యవ్వనంలో తిరిగి ఈమె నాకు దొరికింది. సంతోషించానని వేరే చెప్పాలా? ఆనందంగా, ఆహ్లాదంగా, కులాసాగా ఆ సంవత్సరము గడిపేశాము. క్లాసులో సుశీకి ఎప్పుడూ నాకంటే ఎక్కువ మార్కులు వచ్చేవి. సుశీ కొంటెగా ''నన్ను చూసి మార్కులు వేస్తున్నారు, జర్మన్ ప్రొఫెసర్ కి నేనంటే చాలా ఇష్టం తెలుసా'' అంది.

ఓసారి క్లాసులో జర్మన్ ప్రొఫెసర్ బ్లాకు బోర్డు మీద 'ఇష్ లీబర్ జీ మేర్' అని జర్మన్ లో రాసి, సుశీని ఇంగ్లీషులోకి తర్జుమా చేయమన్నారు. అంటే దాని అర్థం, 'నేను నిన్ను చాలా ప్రేమిస్తున్నాను' అని, సుశీ నిస్సందేహంగా తర్జుమాచేసింది. క్లాసు అయిపోయింది. తర్వాత "ఈ రాత్రి ప్రొఫెసర్ నిద్రపోడు, బట్టతల గోకుతూ కూర్చుంటాడు," అంది.

రోజులు వారాలుగాను, వారాలు నెలలుగాను శరవేగంతో మారిపోతున్నాయి. సాయం సమయాల్లో సముద్రతీరానికి వెళ్ళేవాళ్ళం. విరామరహితంగా విరుచుకుపడే కెరటాలను చూస్తూ చీకటిపడేదాక ఉండిపోయే వాళ్లం. ఒక రోజు సాయంకాలం లాజనేఖేవద్ద ఇసుకలో కూర్చొని ఉన్నాము. ఎందుచేతో సుశీ ఆ రోజు పరధ్యానంగా ఉన్నట్లు కనబడింది. చీకటి పడిపోయింది. కాని లేచి రూముకు పోవాలనిపించడం లేదు. సుశీకూడ లేచే ప్రయత్నం చేయలేదు.

''ఇసుకలో ఏమని రాశానో చెప్పుకో,'' అన్నాను.

నా పక్కనే ఉన్న సుశీ ముఖకవళికలు స్పష్టంగా కనబడటంలేదు. కాని పెదిములు విడచుకుని తెల్లటి రెండు పళ్ల వరుసలు కనబడ్డాయి. బుగ్గలమీద రెండు గుంటలు పడ్డాయని ఊహించుకున్నాను. ఎందుకంటే చిరునవ్వుకీ వాటికి ఏదో అవినాభావ సంబంధము ఉందని నాకు తెలుసు.

''ఇంకేమి రాస్తావు? నీవు ఎప్పుడూ ఆలోచించే ఆ ఒకపేరుగా,'' అంది.

''తప్పు చెప్పావు, సుశీల అని రాయలేదు. సుశీ అని రాశాను,'' అన్నాను.

''రెండింటికి తేడాయేమిటో?'' అంది.

''సుశీల నా క్లాసుమేటు, సుశీ నా బాల్యస్నేహితురాలు, ఫిజిక్సునోట్స్‌తోపాటు తిరిగి నేను ఆమెకు దొరికాను,'' అన్నాను.

''అవును, ఇంతకీ నువ్వు నాకు నీ ఫిజిక్సునోట్సు ఇవ్వనేలేదు రామం. ఆనాడు మరచిపోయాను,'' అంది.

''దాంతో ఇక అవసరమేముంది సుశీ, అది నీకు వంక మాత్రమే కదా,'' అన్నాను.

''నన్నుగురించి నువ్వేమనుకున్నావు? 'మీ రూముకు తీసుకెళ్ళమంటె' నువ్వేమని భావించావు,'' అంది.

''చాలా ఆశ్చర్యపోయాను, ఒక అపరిచిత యువతి అలాంటి పని చేస్తుందని నేను ఎన్నడూ ఊహించలేదు. ఆ సుందరాంగి సుశీ అనే అనుమానమే నాకు కలుగలేదు,'' అన్నాను.

''అవును; అదే స్త్రీ పురుషులకున్న తేడా, పురుషుని జీవితంలో ప్రేమ ఒక భాగం మాత్రమే. కాని స్త్రీకి అదే సర్వస్వము. జీవిత కాలంలోని అనుక్షణము అందుకే అర్పిస్తుంది. స్త్రీ హృదయాన్ని అలా ఎందుకు సృష్టించాడో నాకు తెలియదు. బహుశా సృష్టికర్తకి కూడా స్త్రీ అంటే చిన్నచూపేయేమో. ఎందుకంటె దానివలన స్త్రీకి లభించేది దు:ఖం మాత్రమే,'' అంది.

సుశీ మాటల్లోని సత్యాన్ని ఇప్పుడు గ్రహించినంత సుస్పష్టంగా నేను అప్పుడు గ్రహించలేదు. నాకు అది నిరూపించవలసిన దౌర్భాగ్య స్థితి కలిగింది. నేను మౌనంగా ఉండిపోయాను. ఆమె మాటలకంటే ఆమె కంఠస్వరం నన్ను వ్యాకులపరచింది. ఆ విధంగా ఆమె ఎప్పుడూ అంతకుముందు మాట్లాడలేదు. సీరియస్‌గా దేని గురించి సుశీ మాట్లాడేది కాదు. అలాంటి చిన్న విషయాలను గురించి చింతించటం ఆమె స్వభావానికే విరుద్ధం. నేను అన్నమాటలు ఆమె హృదయాన్ని గాయపరిచాయని గ్రహించాను. అనాలోచితంగా అపరిచిత యువతి అన్నాను – చిననాటి సుశీని చాలావరకు మరచిపోయిన మాట నిజమే.

చీకటి నలుమూలలా దట్టంగా వ్యాపించింది. కనుచూపు మేరలో ఉన్న సముద్ర తీరమంతా దాదాపు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. నురుగలు కక్కుతుంటూ సముద్రం భీకరంగా ఉంది. దూరాన వున్న ఓడలోని దీపాలు, దీపస్తంభంలోని భవనపు దీపాన్ని జ్ఞాపకానికి తెస్తున్నాయి. మలుపు తిరుగుతున్న కారులైటు కాంతి మా ఇద్దరిమీద ఒక సారి పడింది.

''చాలా ఆలస్యమయినట్టుంది... సుశీ ఇక పోదామా ...'' అన్నాను.

''అప్పుడే వద్దు. రేపు ఆదివారం కదా? ఇంకా కాసేపు కూర్చుందాము,'' అంది.

నేను ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. రూముకు పోవాలనే తొందర నాకూ లేదు. కొన్ని నిమిషాలు గడిచిపోయాయి. నిద్రిస్తున్న నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ సముద్రం ఘోష పెడుతూంది. ఎవరో ఒక జంట మా ముందు నడిచి వెళ్లేరు. సముద్రానికి ప్రేమికులకు యుగయుగాల నుంచీ సంబంధముంది. సాగర గర్భంలో ఎంత మంది ప్రేమికులు ఇమిడి ఉండలేదు. సముద్రం మీద ఏకాంత యాత్ర ఎంత మధురంగా ఉంటుంది. సముద్ర తీరం ప్రేమ కలాపాలకి ఎంత అనువైన స్థలం!

''చదువైపోయిన తరువాత నువ్వేం చేస్తావు, '' అంది సుశీ హఠాత్తుగా.

''ఏం చేస్తాను సుశీ . అందరూ చేసేదే నేనూ చేస్తాను, ఏదో ఒక ఉద్యోగం దొరకక పోతుందంటావా?'' అన్నాను.

''నువ్వు ఉద్యోగం చేస్తావా? అయితే చూడాలని ఉంది. కాని అది నీకు సరిపడదు,'' అంది సన్నగా నవ్వుతూ.

''ఉద్యోగం చేయక ఇంకేమిచేస్తాను సుశీ? హోటలు పెట్టమంటావా?'' అన్నాను నవ్వుతూ.

''అదికాదు, నువ్వు బహుశా కవివి అవుతా వేమో . లేకపోతే రచయిత అవుతావు . చిన్నతనంలో నువ్వు పాడుకథలు చెప్పి అందరినీ భయపెట్టే వాడివికాదా,'' అంది.

''లేదు సుశీ! అదేమీ సులభం కాదు. కవి కావాలన్నా కవిత్వం రాయాలన్నా సత్యాన్ని అసత్యం నుంచీ, సంభవాన్ని అసంభవము నుంచీ, శుచిత్వాన్ని కలుషం నుంచీ, విడదీసి విశదీకరించ గలిగే ఆత్మపరిశోధనా శక్తి కావాలి.

విజ్ఞానం అనుభవంగానూ, అనుభవం విజ్ఞానంగానూ, రెప్పపాటు కాలంలో మార్పగలిగే శక్తి కావాలి. బాహ్యనేత్రానికి కనబడని దానిని మనో నేత్రంతో పరిశోధించ గలిగే శక్తి కావాలి. అదిలేకుండా కలం కాగితంమీద పెట్టడం దుర్లభం, అది దుస్సాహసం అవుతుంది. కేవలం మనం దేనినీ ఊహించి సృష్టించలేము. అస్థిపంజరం లేకుండా శరీరాన్నీ ఊహించుకోలేము అలాగే ఆత్మలేకుండా మానవుడే ఉండడు,'' అన్నాను.

''కవిత్వం చేతకాదంటూ కవిత్వం మీద ఒక చిన్న ఉపన్యాసం ఇచ్చారు,'' సుశీ ఈ మాటలు అంటూంటే ఒక పెద్ద కెరటం వచ్చి మా ముందర విరుచుకుపడింది. తరువాత భయపడుతూ, భయపడుతూ బుల్లి బుల్లి కెరటాలు సుశీ పాదాలను ముద్దుపెట్టుకున్నాయి.

''సుశీ! నాకు ఈ సముద్రాన్నీ ఈ నురుగనీ చూస్తుంటే టాగూర్ రాసినది జ్ఞాపకం వస్తూంది. సముద్రతీరం సముద్రాన్ని అడిగిందట ... 'నీ కెరటాలు నిరంతరం చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తున్నదేమిటో రాసి చూపించు.' సముద్రం నురుగుతో పదే పదే చెప్పదలచుకున్నది రాసి, నిరాశా నిస్పృహలతో ఆ అక్షరాలను చెరిపివేసిందట'...అంటే దాని అర్థం ఆగమనంలోనే పురోగమనం ఇమిడి ఉందని కదా! సముద్రంలాగే మానవుడికి కూడా అందని అంతస్థులో అర్రులు చాచే ఆభరణం ఒకటుంటుంది. దానిని అందుకునే ప్రయత్నంలోనే చెయ్యిజారిపోయే విధానం కూడా ఇమిడి ఉంటుందని కదా?'' అన్నాను.

''అయివుండవచ్చు అవును నువ్వు చెప్పిందే నిజం కావచ్చు తప్పు సముద్రానిది కాదని తెలుస్తూనే ఉంది. అయితే ఇంకెవరిది? దానినిసృష్టించినవారిదే కదా? వారెవరు? నిన్నూనన్నూసృష్టించిన వారే కదా?'' అంది.

అప్పుడు నా ఆశ్చర్యానికి మేరలేదు, సుశీ ఎందుకీవాళ ఇలాఉంది. ఎన్నోసార్లు నేను ఇలా మాట్లాడుతూవుంటే మందలించేది. రాబోయే దానిని రహస్యంగా ఆమె అంతరంగం గుర్తించగలిగిందా? అయితే రాబోయేదేమిటి?

''అదిసరే, ఉద్యోగం గురించి మాట్లాడుతున్నాం మనము, '' అంది.

''అది నాలుగు సంవత్సరాల తర్వాత సంగతి కదా , అప్పుడు మనమెలా ఉంటామో, ఎక్కడ ఉంటామో ఎవరికి తెలుసు,'' అన్నాను మాట తప్పించుకుందామని.

సుశీ మనసుని ప్రాపంచక విషయాల మీద మరలించడానికి అడిగిన ప్రశ్న అది. అయినా అది కూడా సరైన ప్రశ్న కాదు.

''మీ కేమీ ఆ భయం అక్కర్లేదు, అప్పటికి నేను ఎక్కడ ఉంటానో నువ్వు అక్కడే ఉంటావు,'' అంది.

ఈ మాటలు పరధ్యానంగా అన్నట్లు కనబడింది. మనస్సు ఎక్కడో విహరిస్తున్నట్లుంది.

''ఏమో సుశీ. జరగబోయే దానిని గురించి ఎవరికి తెలుసు?'' అన్నాను.

''అంటే నీ ఉద్దేశం ఏమిటి రామం? అంత నిగూఢంగా ఎందుకు మాట్లాడుతున్నావు?'' అంది.

''నిగూఢంకాదు సుశీ. గమ్యస్థానం తెలియని గుడ్డివాడిని చెయిపట్టుకుని ఎవరో ఒకరు తీసుకువెళ్లాలి కదా? ఆశయంలేని వారికి అసహాయత విషం లాంటిది,'' అన్నాను.

''గమ్యస్థానం నీకేకాదు ఎవరికీ తెలియదు. నువ్వేమీ గుడ్డివాడివి కాదు. అయినా నా చెయ్యి మీకు ఎప్పుడూ లభిస్తుంది, అనవసరంగా భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించకు రామం. దాని వలన కలిగే లాభమేమిలేదు. మన ఇద్దరి జీవితాలు ఒకే పంథాతో నడుస్తాయి, ఆ భారం నేను వహిస్తాను,'' అంది.

ఇక్కడ కాస్త ఒక విషయం విశదీకరించాలేమో! సుశీ నన్ను అప్పుడప్పుడు 'మీరు' అని సంబోధించేది; అప్పుడప్పుడు అలవాటు ప్రకారం 'నువ్వు' అనేది, ఈ విధం తెలుగు భాషలోనే స్పష్టంగా కనబడుతుంది. ఇంగ్లీషులో ఈ రెండింటికీ తేడా ఏమీలేదు. ''యూ'' అనే పదానికి రెండు అర్థాలు వస్తాయి. ఏదయితేనేం ఒక సారి 'ఎందుకు సుశీ ఈ బాధ? అలవాటు ప్రకారమే 'నువ్వు' అని పిలవకూడ దూ,' అన్నాను.

సుశీ ''ఇప్పటినుంచీ అలవాటు చేసుకోకపోతే తర్వాత కష్టపడాల్సివస్తుంది. అందరి ఎదుట చిన్నతనంగా ఉండదా?'' అంది.

''స్త్రీలకు పురుషులతో సమానహక్కులు కావాలని ఇంటికప్పులెక్కి అరచే వనితలలో ఒక దానివి కదా నువ్వు? మొన్న దాని మీద ఒక చిన్న ఉపన్యాసం కూడా యిచ్చావు. అందులో టాగూర్ నాటకం చిత్రాంగదలో చిత్ర చెప్పిన మాటలు ఉదహరించావు. 'నేను చిత్రని. పూజ చేసే దేవతను కాదు. అడుగులొత్తే దాసీనికాను. నీ సర్వస్వంలోనూ నాకు సమభాగం కావాలి' అంటూ చెప్పావు. అలాంటప్పుడు భార్య భర్తని మీరు అని ఎందుకు పిలవాలి? భార్యని భర్త ఎందుకు అలా సంబోధించకూడదు,'' అన్నాను.

''అవును అదీ నిజమే. కాని మనం సమాజంలో కొన్ని కొన్ని నియమాలకు బద్ధులమయి ఉండాలి. అంటే నా ఉద్దేశం అన్నిటికి తల ఒగ్గమని కాదు. ఆత్మగౌరవాన్ని అణగతొక్కేవాటిని ప్రతిఘటించాలి. కానీ అందువలన కలిగే నష్టమేమీ లేదు. మీరు నాకంటే ఆరు నెలలు పెద్ద వారు. ఎలాగైనా పెద్దవారిని గౌరవించాలి కదా!'' అంది.

''నీకంటే ఆరు నెలలు చిన్నవాడినైతే ఏం చేద్దువు సుశీ?'' అన్నాను.

''చెయ్యడానికేముంది? అదే విధంగానూ అడ్డురాదు మన దారికి,'' అంది.

''కాని మన సమాజం అది ఒప్పుకోదు కదా! ఇది తల ఒగ్గవలసిన కట్టుబాటు కాదా?'' అన్నాను.

''కాదు. భార్యకన్నా భర్త ఒక మెట్టు పైన ఉండాలనే ఉద్దేశంతో మన పూర్వీకులు పెట్టిన నియమం ఇది. ఈనాడు ఇది అర్థంలేనిది,'' అంది.

''అలా అయితే నన్ను నువ్వు అని పిలిచేదానివా?'' అన్నాను.

''అవును. అల్లరిచేస్తే చెవులుకూడా మెలివేసేదానిని,'' అంది నవ్వుతూ.

''మన ఇద్దరిలో ఎవరిది పైచేయి అవుతుంది సుశీ?'' అన్నాను.

''ఇంకెవరిది? నాదే, నేనే కాదు..మీరు ఎవరిని కట్టుకున్నా ఆమెదే అవుతుంది. మీ స్వభావమే అంత,'' అంది ధీమాగా .

ఆమె మాటలు నాకేమంత కష్టం కలిగించలేదు. ఆమె చెప్పినదే నిజమనిపించింది. తల్లిదండ్రులకి ఏకైక పుత్రుడిని అవటం వల్ల వచ్చిన నష్టమిది. సుశీ నామీద అనవసరమైన అధికారం చెలాయిస్తుందనే భయం నాకు కలుగలేదు, ఏం చేసినా నా మంచి కోసమే చేస్తుందనే విశ్వాసం నాకు. ముఖ్యమైన విషయాల్లో ఎప్పుడూ నామాట చెల్లేది. మా ఇద్దరి మధ్య ఆనాడు ఉన్న సంబంధం ఈనాడు నాకు ఎంతో విచిత్రంగా కనబడుతుంది. భూతకాలాన్ని వర్తమానపు దీపంతో పరీక్షిస్తూంటే ఎప్పుడూ మేము ప్రేమ వాక్యాలు చెప్పుకునేవాళ్ళం కాదు. వాటి అవసరం ఎప్పుడూ కలగలేదు. ఒకరి హృదయం ఇంకొకరికి స్పష్టంగా తెలుసు. అక్షర శబ్దాలని మించిన అనురాగం అది. సుశీ అప్పుడప్పుడు ఆమె చెప్పదలచుకొన్నది నేత్రాలతో వ్యక్తం చేసేది. ఎప్పుడైనా నేను కాలేజీకి వెళ్ళకపోతే ఆ సాయంత్రం నా రూముకి వచ్చేది. తలుపు తోసుకొని రూములోకి వస్తూన్నప్పుడు ఆమె కళ్ళు చూస్తే అప్పుడు నాకు వాటిలో ఆమె హృదయమంతా అద్దంలోని ప్రతిబింబములా కనపడేది. 'క్లాసులో ఈవేళ ఏం చెప్పారు?' అని అడిగితే, నవ్వుతూ ఏమో నాలుగు మాటలు చెప్పేది. ఇంక నేనేమి అడిగేవాడిని కాను, పాఠాలు వినలేదని స్పష్టంగా తెలిసిపోయేది.

''హోటలు భోజనం నీకు పడటంలేనట్టుంది,'' అంది ఒక సారి,

''నీకు హాస్టలు భోజనం పడుతోందా?'' అన్నాను.

''ఎందుకు పడటంలేదు, నేను నిక్షేపంలా ఉన్నాను,'' అంది. సుశీ ఏమీ నిక్షేపంలా వుండేది కాదు, పేలగా, పల్చగా, బలహీనంగా కనపడేది. చాలాకాలం అది ఆమె శరీర తత్వమే అనుకునేవాడిని. కాని చిన్నతనంలో ఎంత బొద్దుగావుండేదో జ్ఞాపకం వచ్చి అప్పుడప్పుడు ఆశ్చర్యపోయేవాడిని. అయినా ఆ మార్పుని యవ్వనానికి అంటగట్టేవాడిని, ఇలా ఉంటేనే అందంగా ఉంది కదా? అలాంటప్పుడు ఎందుకు విచారించాలి? క్లాసులో నవ్వుతూ నాలుక బయటపెట్టి వెక్కిరిస్తూ ఉంటే ఎంత కొంటెగా, ఎంత మనోహరంగా ఉంటుంది? ఒకసారి మా ఇంగ్లీషు మాస్టారు అది కనిపెట్టి వేశారు. అయినా ఆయన పిల్లలున్నవాడు, ఇలాంటి అనుభవాలున్న తండ్రి, అందుకు ఊరుకున్నారు. సుశీ ఈ సుఖం క్షణికమూ, శాశ్వతమూ అని నాలో నేను అప్పుడప్పుడు తర్కించుకుంటూండేవాడిని.

వేసవి సెలవలకి ఇంటికి వెళ్ళడానికే నిశ్చయించుకొన్నాము. ఇంటివద్ద నుంచి మా నాన్నగారు గట్టిగా ఉత్తరం రాశారు. మేమిద్దరం దసరాకు, సంక్రాంతికి కూడా ఇంటికి పోలేదు. ఇక తప్పదనుకుని సుశీ మద్రాసుకు, నేను రాజమండ్రికి బయలుదేరాము. నేను కనీసం వారానికొకసారైనా ఉత్తరం రాస్తానని వాగ్దానం చేశాను. వెళ్ళేముందు రెండు నెలలబట్టి సుశీ ఆరోగ్యం సరిగా ఉండేదికాదు. ఏదో నీరసంగా ఉండేది. ఏమిటంటే ఏమీ లేదు వేసవికాలం అనేది.

నేను రాజమండ్రి వచ్చి ఒక పక్షంరోజులయి ఉంటుంది. ఏమీతోచేదికాదు. ఎప్పుడూ సుశీ జ్ఞప్తికి వచ్చేది. నాహృదయవేదనను తెలియపరుస్తూ ఒక పెద్ద ఉత్తరం రాసి ఇలా ముగించాను. 'దైవం నీకూ నాకూ ఈ కలయిక ఎందుకు ఏర్పాటు చేశాడో నాకే తెలియదు. కానీ ఒకటి మాత్రం సత్యం సుశీ. ఈ కలయిక ఏలాంటిదైనా, ఎలా ఏర్పడినా నిన్నుమాత్రం ఇక వదలదలచుకోలేదు. నా చేతుల్లోంచి జారిపోయిందనుకున్న వజ్రం నాకు అనాయాచితంగా, సునాయాసంగా తిరిగి లభించింది. ఎందుకు మళ్ళీ పారవేసుకోవాలి? దైవం నీకు శుభం చేకూర్చుగాక!'

దీనికి జవాబుగా ఒక వారంరోజులకి టెలిగ్రాం వచ్చింది. అందులో తాను బయలుదేరి వస్తున్నాననీ, స్టేషనులో కలుసుకోమనీ ఉంది. మొదట నాకది అర్థంకాలేదు, తర్వాత ఒంటరితనం భరించలేక వచ్చేస్తుందనుకొని ఆనందించాను.

ఆవేళ స్టేషనుకు వెళ్ళాను సుశీకి స్వాగతం చెప్పడానికి. కాని రైల్లో నుంచి దిగిన సుశీ నేను ఊహించిన సుశీ కాదు. 'దిగినది' అనటంకన్నా 'దింపబడింది' అనటం ఉచితమనుకుంటాను. నేను ఒక క్షణం కొయ్యబారిపోయాను. ఒక చెయ్యి తల్లి భుజం మీద భారంగా వేసి, రెండవ చేత్తో తండ్రి చెయ్యిపట్టుకుని సుశీల అనే జీవచ్ఛవం రైల్లో నుంచి నీరసంగా నాకేసి చూసి నవ్వుతూ దిగింది. సుశీల తండ్రి నా కంగారు చూసి భుజం తట్టి ''తర్వాత అంతా చెప్తాను రామం. ముందర ఒక టాక్సీ పిలుచుకురా'' అన్నారు. నేను అక్కడనుంచీ కదిలేస్థితిలోలేను. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. ఆయనే బయటకు వెళ్ళారు. తర్వాత ఆయన చెప్పిన సారాంశం ఇది...

సుశీ వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళిన తర్వాత నీరసంతోపాటు దగ్గుకూడా పట్టుకుందట. అతినీరసపడిపోయింది. డాక్టరుకు చూపిస్తే సుశీలని పీడిస్తున్నది 'క్షయ' అనే మహా పిశాచం అని తేల్చారట. సుశీని మద్రాసులోనే హాస్పిటలులో చేర్పించుతానన్నారట సుశీ తండ్రి. సుశీ తనను రాజమండ్రి శానిటోరియంలో చేర్పించమందిట, అందుకనే ఇక్కడికి వచ్చారు.

సుశీ నాతో మాట్లాడిన మొదటి మాటేమిటంటే "మీ వజ్రం కోసం మీరు ఎవరితో పోరాడాలో తెలుసా?" అంది.

"ఎవరితో పోరాడాలో వారిని ప్రార్థిస్తాను అది నాకు దక్కనివ్వమని," అన్నాను, చేతులుజోడించి.

చాప్టర్ 3

నా హృదయపు ఆరాటాన్ని ఆవేదననూ నేను చెప్పలేకపోతున్నాను. నాకు బాల్యం నుంచీ దైవం మీద అచంచలమైన విశ్వాసం ఉండేది. చిన్నతనంలో రామనామం జపిస్తే దెయ్యాలు పారిపోతాయని నమ్మేవాడిని. అదే నమ్మకంతో నేను సుశీని రక్షించుకోగలనని నమ్మాను. ఎవరినైతే నేను నమ్ముతున్నానో వారు సుశీని నా నుంచీ వేరు చెయ్యరని ఆశించాను.

డాక్టరుని కలుసుకొని సుశీని దక్కనివ్వమని అడిగాను. ఆయన నాకేసి తేరిపార చూసి "ఆమె మీకేమవుతుంది" అన్నారు.

"అవవలసినంతా అవుతుంది డాక్టరుగారు. ప్రపంచంలో ఈమె కంటే నాకు ఆప్తులెవరూ లేరు. ఆమెను నేను మీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను," అన్నాను.

"ఫరవాలేదు, తర్వలోనే కనుక్కున్నారు... ఇలాంటి కేసులు చాలా నయమయ్యాయి, అయినా మీరు ఇక్కడ దొరకని మందులు విదేశాలనుంచి తెప్పించుకోవాలి," అన్నారు.

నాకు ఆ సమయంలో డబ్బంటే చాలా హీనంగా కనబడింది. "డాక్టరుగారు, మీరు డబ్బు గురించి ఆలోచించకండి. ఎంత డబ్బయినా ఖర్చుపెడ్తాను. చివరకు నా ప్రాణం అయినా ఇస్తాను కావాలంటే, ఆమెను నయం చెయ్యండి," అన్నాను.

"నీ ప్రాణం నేనేం చేసుకుంటాను, కానీ నా శక్తి వంచన లేకుండా ప్రయత్నిస్తాను," అన్నారు, ఆయన నవ్వుతూ.

నా శక్తులన్నీకూడతీసుకుని ఆమెను రక్షించుకోటానికి రంగంలో దిగాను. సుశీ వద్దంటూన్నారాత్రి పగలు, తన పక్కనే కూర్చునేవాడిని.

"ఇది పాడు రోగము. నా వద్దకు రావద్దంటూంటే మీకు వినబడదా?" అంది ఒక రోజున తను కొంచెము కోపంగా ముఖంపెట్టి,

"నాకేమీ ఫరవాలేదు సుశీ. కాని నాకూడా ఈ రోగం వస్తే మరీ మంచిది. అప్పుడేమీ ఈ అడ్డంకులుండవు. హాయిగా ఒకరి ప్రక్కన ఒకరు కూర్చుని చక్కగా ఎప్పుడూ కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు చావటం తప్పకపోతే ఇద్దరమూ చద్దాము," అన్నాను నేను నవ్వుతూ.

మొదటిసారిగా సుశీ కళ్లల్లో నీరు అప్పుడే నేను చూశాను. వ్యాకుల కంఠంతో "ఛీ, ఛీ. అలాంటి మాటలనకండి. అసలు మన మిద్దరమూ కలుసుకోక పోయినట్లైతే ఎంత బావుండును. ఎక్కడో చచ్చేదానిని," అంది.

సుశీ నోటివెంట అలాంటి మాటలువస్తే నేనెలా సహించగలను. కట్టతెగిన ప్రవాహంలా ఒక అశ్రుధార సుశీ శుష్కవక్షస్థలం మీదుగా ప్రవహించింది.

రోజులూ, వారాలూ గడిచిపోతూనాయి. సుశీ ఆరోగ్యం బాగవుతూంది, ప్రక్కన కూర్చుని వేళ తప్పకుండా మందులు ఆహారం ఇచ్చేవాడిని, నర్సులు నేను లేనప్పుడు వేళాకోళం చేసేవారట.

"అతను మీకేమవుతాడు?" అని అడిగితే "నా కాబోయే భర్త" అని చెప్పేదట. ఎందుకలా అన్నావని అడిగితే "ఏం! కారా?" అంది. ఆ ఒక్కమాట నాకు ఎంతో ధైర్యాన్నిఉత్సాహాన్నీఇచ్చింది. ఆమెలో కోరికలునాయి. అదేచాలు.

కాని ఒక్కొక్కప్పుడు ఎంతో విచారంగా కుంగిపోయి మాట్లాడేది.

"నేనొకమాట చెప్తాను వింటారా?" అంది ఒకసారి మంచంమీద లేచి కూర్చుని.

"చెప్పుసుశీ. ఎందుకు వినను," అన్నాను.

"నేనొకవేళ చనిపోతే మీరు... " అని ఏదో అనబోయింది.

"అలాంటి మాటలనకు సుశీ. నాకు చాలా బాధ కలుగుతుంది. నీకు తప్పకుండా స్వస్థత కలుగుతుంది. నాకు తెలుసు," అన్నాను నెమ్మదిగా చెయ్యిఆమె నోటిమీద పెట్టి.

సుశీ నెమ్మదిగా చెయ్యితీసి తన చెంపమీద పెట్టుకొని పక్కకు ఒరిగిపోయింది. నేను ముఖం పక్కకు తిప్పి చూద్దునుగదా, సుశీ కళ్లలోంచి స్వేచ్ఛగా, నిరాటంకంగా అశ్రుధార స్రవిస్తోంది.

చాప్టర్ 4

రెండు మాసాలు గడచిపోయాయి. సుశీ చాలావరకూ కోలుకుంది. టెంపరేచర్ నార్మల్ కి వచ్చేస్తోంది. శరీరం నిగనిగలాడుతూ ఉండేది. గండం గడిచిపోయిందనుకున్నాను. డాక్టరు కూడా అదే అన్నారు. ఇంకొక నెల లోపున పూర్తిగా తగ్గకపోతే ఆపరేషన్ చేస్తానన్నారు.

నేను ఒక రోజున మా ఇంటికి భోజనానికి వచ్చాను. అన్నం కలిపి ముద్ద నోట్లో పెట్టబోయే సమయానికి మా బంట్రోతు గబగబా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి "చినబాబుగారు, అయ్యగారు మిమ్మల్ని తక్షణం రమ్మంటున్నారు. చినమ్మగారి నోట్లోంచి రకతం పడుతూంది" అన్నాడు. అలాగ ఎప్పుడూ అంతకుముందు జరగలేదు.

నేను వెంటనే అక్కడికి వెళ్ళి చూసిన దృశ్యం నేనెన్నటికీ మరువలేను.

సుశీ మంచంమీంచి క్రిందకు వంగి రక్తం కక్కుతూంది. సుశీ తల్లి, తండ్రి ఇద్దరూ కూడా ఆమెను పట్టుకోలేకపోతున్నారు. పక్కనిండా నెత్తురు, ఒంటి నిండా నెత్తురు. ఎర్రటి నెత్తురులో అక్కడక్కడ చిన్నమాంసపు కండలున్నాయి. ఇంతలో డాక్టరు వచ్చిఏదో ఇంజక్షన్ ఇచ్చారు. కొంత సేపటికి నెత్తురుపడటం తగ్గింది. కానీ సుశీకి వంటిమీద స్పృహలేదు, ఆశాజ్యోతి ఆరిపోయే సమయం ఆసన్నమైందా అనే భయంతో వణికిపోయాను. కాని ఆ దినం గడిచిపోయింది. అయినా నెత్తురుపడటం తగ్గిపోలేదు, అలా జరిగినప్పుడల్లా తోకతెగిన పాములా కొట్టుకునేది. అంత కన్నీరు నాలో ఎక్కడ దాగివుందో. సుశీని చూసినప్పుడల్లా కళ్ళు నీటితో నిండిపోయేవి. ఇక సుశీకి ఆ బంధనాల నుంచీ శాశ్వత విముక్తిలేదని గ్రహించాను.

"నేను ఎలాగా చచ్చిపోతాను. అయితే నేను ఏమయిపోతాను? మిమ్మల్నివిడిచి నేను ఎక్కడికి పోతాను చెప్పండి? నాకు మిమ్మల్నివిడిచిపోవాలని లేదు, నేను పోతే మీరు చాలా బాధపడతారు కదూ," అంది ఒకసారి సుశీ అయాసపడుతూ,

అలాంటి మాటలు విని నేనెలా సహించగలను?

"నువ్వుచనిపోవటానికి వీల్లేదు సుశీ. ఎన్నటికీ వీల్లేదు. నేను చనిపోనివ్వను. నువ్వునాకోసం జీవిస్తావు. లేకపోతే నేనూ చచ్చిపోతాను," అన్నాను సుశీ చెయ్యితీసుకుని నా హృదయం వద్ద పెట్టుకుని.

"ఛీ, ఛీ. నేను చనిపోతే మీరు చనిపోవటమేమిటి? మీరింత పిరికివారా? నేనెవర్నిమీకు? అసలు మీకూ నాకు సంబంధం ఏమిటి? ఏదో కొంచెం స్నేహం కలిగింది అంతే," అంది సుశీ గబుక్కున చెయ్యిలాక్కుని.

ఆ చివరి మాటలు ఆమె హృదయంలోంచి రాలేదన్నవిషయం నాకు బాగా తెలుసు.

ఈ విధంగా ఒక పక్షంరోజులు దినదిన గండంగా గడచిపోయాయి. డాక్టరు వద్దంటున్నామా తల్లిదండ్రులు ఎంత బతిమాలినా, సుశీ ఎంత మందలించినా ఆమె దగ్గరే రేయింబగళ్ళు గడిపేవాడిని. అమావాస్యకాలం సమీపిస్తూంది. 'నాకేమయినా సరే, ఈ తిరిగిరాని కాలాన్నివృధా చెయ్యను. సుశీ పోయిన తర్వాత నేనేమవుతే ఏమిటి?' అని నిశ్చయించుకున్నాను.

సుశీ పరిస్థితి నానాటికి క్షీణించిపోతూంది. నా వజ్రాన్ని కాపాడమని భగవంతుడ్ని అహర్నిశలూ ప్రార్థించేవాడిని. "సుశీని కాపాడు, కావాలంటే నన్నుతీసుకుపో" అని రోదించేవాడిని.

ఆనాడు సుశీ పరిస్థితి మరీ విషమించి పోయింది. డాక్టరు చివరి గండం గడవటం చాలా కష్టమని చెప్పారు. డాక్టరుని తీసుకుని సుశీ వద్దకు వెళ్ళాను. సుశీ నరకయాతన అనుభవిస్తుంది. డాక్టరు ఇంజక్షన్ ఇస్తానంటే మొదట చెయ్యిచాచలేదు. బలవంతాన చివరకి యివ్వగలిగేడు. కాని మరుక్షణంలోనే ఆమెకు స్పృహపోయింది. మరికొంత సేపటికి స్పృహ వచ్చింది. కాని మాట పోయింది.'సుశీ, సుశీ.' అని ఎంతో సేపు పిలిచిన మీదట ఆమె కళ్ళు విప్పింది. నాకు ఏదో చెప్పాలని ఎంతో ప్రయత్నించింది. నాకేమీ అర్థం కాలేదు. అప్పుడు డాక్టరు "తన తల మీ ఒడిలో పెట్టుకోమంటూంది." అన్నారు. సుశీకేసి చూశాను. ఆమె 'అవును' అన్నట్లు తల ఊపింది.

ఒక సారి నేను అలా చేస్తానని మాట ఇచ్చాను. సమయానికి ఆమె జ్ఞప్తికి తెచ్చేవరకూ అది మరచేపోయాను. ఆమె కోరిక ప్రకారం చేశాను. అలా చేసిన వెంటనే నేను సర్వం మరచిపోయాను. నాకు అప్పుడు కనిపించినదీ తెలిసినదీ ఒకటే. నాకోసం విధితో పోరాడే సుశీ... ఆమెమీద ప్రేమతో పెల్లుబికే నా హృదయం.... అంతే. మిగతాదంతామరచిపోయాను. 'సుశీ, సుశీ" అంటూ పిచ్చివాడిలా అరచాను. సుశీ ఒక సారి కళ్ళుతెరచి చూసింది. ఆచూపుతోనే నాకు వీడ్కోలు చెప్పింది. ఒక సారి చిరునవ్వునవ్వటానికి ప్రయత్నించింది. పెదిమలు వణికాయి. ఆ పరిస్థితిలో ఆ శ్రమకు కూడా ఆమె తట్టుకోలేక పోయింది. కళ్ళు మూసేసింది. అంతే, అందమైన కనురెప్పలు ఇక తెరుచుకోలేదు. డాక్టరు పల్సుచూస్తున్నారు. నేను బయటకి వచ్చేశాను. నాకేసి చూడనీ, నన్ను పలకరించనీ....సుశీని నేను ఇక చూడలేకపోయాను. జరగాల్సిన తతంగం అంతా జరుగుతూంది. ఇక నేనెందుకు.

చాప్టర్ 5

ఆ మరునాడు ఉదయం నిద్రలేచిన వెంటనే ఏదో ఒక పీడకల వచ్చినట్లయింది. మా అమ్మదగ్గరకు వెళ్ళి "రాత్రి ఏదో పాడుకల వచ్చింది. సుశీకి ఎలావుందో ? ఆస్పత్రికి ఇప్పుడే వెళ్ళి వస్తాను" అన్నాను. ఆమె కళ్ళలోని కన్నీరు చూడగానే సుశీ నిజంగా మరణించిందనే విషయం స్ఫురణకు వచ్చింది. అప్పుడు నాకు కళ్ళవెంట నీరు రాలేదు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. అక్కడే కూలిపోయాను.

సుశీ మరణం నాజీవితంలోని అతి ముఖ్యమైన సంఘటన. అది నాలోని కోరికలని, నమ్మకాల్నిసమూలంగా పూడబెరికింది. దైవం మీద నా విశ్వాసం సడలింది. భవిష్యత్తులో నా ఆలోచనల్ని అభిప్రాయాల్ని చేష్టలనీ తీర్చిదిద్దింది. దైవం నాకు అన్యాయం చేశాడనే అభిప్రాయం నా హృద యంలో హత్తుకుపోయింది. అది ఎన్నడూ మాసిపోలేదు. చనిపోయినా సుశీకి నేను అన్యాయం చేయకూడదనే దృఢ నిశ్చయానికి వచ్చాను. జీవితంలో ఇక వాటిని గురించి యోచించకూడదనుకొన్నాను. చాలా కాలంవరకు ఆ నిశ్చయానికి కట్టుబడివున్నాను.

ఆ తర్వాత ఇంకొక వ్యక్తి నా జీవితంలో ప్రవేశించి, నన్నుమభ్యపరచి నా మనస్సునాకాజేసింది . అయినా చాలా కాలంవరకూ నా హృదయంలో సుశీ కే నేను మొదటిస్థానం ఇచ్చాను. సుశీ స్మృతిని నేనెన్నడూ కలుషితం చెయ్యలేదు. క్షణకాలంకూడా ఆమెను పూర్తిగా మరచిపోలేదు. కాలానికి మానవునికి ఇష్టాయిష్టాలతోప్రమేయం లేదు. నిరంతరంగా నిరీక్షరహితంగా అది ముందజ వేస్తూంది. మానవుని దు.ఖానికి అది కంటతడి పెట్టదు. సుఖానికి చిరునవ్వునవ్వదు. నా విషయంలో కూడా అదే జరిగింది. జీవచ్ఛవంలా కాలము గడిపాను. సుశీని నానుండి దూరం చేసింది మానవుడు కాదు, ఎవరినైతే బాల్యము నుంచి నమ్ముతుంటున్నానో ఆ దైవమే యిలా చేశాడు. ఇలా శిక్షించటానికి నేను సుశీ చేసిన దోషమేమిటి? దైవం ఎవరినైతే ప్రేమిస్తాడో వారిని త్వరగా ఈ లోకం నుంచీ తనవద్దకు తీసుకుపోతాడు అంటారు. నిజమేకావచ్చుసుశీని ఆయన ప్రేమించాడంటే నేను ఆశ్చర్యపడను. అదే నా ఆఖరి ఓదార్పు

భగవద్గీతలో మరణమంటే భయపడాల్సిన అవసరం లేదు. అది ఒక మాసిన చొక్కావిప్పికొత్త చొక్కా తొడుక్కోవటం మాత్రమే అని రాసి వుంది. అది నిజమో కాదో నాకు తెలియదు కాని ఒక విషయం మటుకు సుస్పష్టమైంది. కొత్త చొక్కాతొడుక్కున్నపిదప తను ఒకప్పుడు పాతచొక్కాధరించాననే విషయం మానవుడు మరచిపోతాడు, అతడికి పూర్వజన్మజ్ఞానమే ఉంటే పాత చొక్కామార్చటానికి అంగీకరిస్తాడా? అయితే పూర్వ జన్మవుంటే పునర్జన్మకూడా ఉండే ఉండాలి కదా. సుశీ ఎక్కడైనా పునర్జనిశించిందా? నేను ఆమె తలపుతో సతమతమవుతూంటే ఆమె ఒక పసిపాప రూపంలో వుగ్గుపాలుతాగుతూందా? ఇలాంటి ఆలోచనలు నన్ను అనుక్షణమూ వేధించేవి.

కొన్నాళ్ళు పోయిన తర్వాత తిరిగి కాలేజీలో చేరాను. చదువులో మునిగి దుఃఖము మరచిపోదా మనుకున్నాను. అలా సాధ్యపడలేదు. ప్రతి స్థలమూ, ప్రతి వస్తువూ సుశీ స్మృతులను జ్ఞప్తికి తెచ్చేవి. క్లాసులో పాఠం వింటూంటే సుశీ నాకేసి కొంటెగా నవ్వుతున్నట్లు కనబడేది. కాలేజీ నుంచి తిరిగి వస్తూంటే వెనుక నుంచీ ఎవరో పిలిచినట్లయ్యేది. దారిలో ఒక స్త్రీ కంఠం "మీ ఫిజిక్సునోట్సుఒక సారి ఇస్తారా?" అని అడుగుతున్నట్లు అనిపించేది.

అవి అప్పుడే యవ్వనంలో అడుగుపెట్టిన రోజులు. బతకాల్సిన కాలం ఇంకా చాలా వుండి ఉంటుంది. శేష జీవితమంతా ఇలాగే గడపవలసిందా? అంతకంటే వేరే మార్గము కనబడలేదు. సుశీని దైవం ప్రేమించాడు. అందుకని ఆమెను తీసుకుపోయాడు. నన్నుకూడా అలాగే ప్రేమించాడనటానికి నిదర్శనాలు లేవు.

చాప్టర్ 6

ఆనర్సు చదువు పూర్తైంది. ఆ వేసంగి శలవులు ఏదైనా ఒక ప్రశాంత వాతావరణంలో గడుపుదామనుకున్నాను. తల్లిదండ్రులు కాదనలేదు. అయితే ఎక్కడికి వెళ్లాలి? ఏదైనా ఒక హిల్ స్టేషన్ కు వెళ్తే, వేసవికాలం చల్లగా బాగుంటుంది. మా నాన్నగారు ముసోరీ వెళ్లమన్నారు. ఆయన ఆప్తమిత్రుడొకాయన బాగా డబ్బుగడించి అక్కడ స్థిరపడిపోయాడు. నాగురించి ఆయనకు రాస్తే తప్పకుండా అక్కడకు పంపించమని నొక్కి రాశారు. "నాకు కొడుకూ, కూతురూ సర్వస్వమూ అయిన మా యశోకి మీ రామానికి ఏమీ తేడా చూపించనని మాటయిస్తున్నాను. నువ్వురాసిన ఉత్తరం, నేను ఎన్నాళ్ళు నుంచో ఎదురు చూస్తూవున్నసంఘటనలా నా మనస్సు పదే పదే చెప్తోంది. ఇది భగవత్సంకల్పం. సందేహం లేదు," అని రాశారు ప్రసాద్ గారు.

సరే, అక్కడకు బయలుదేరటానికే బెడ్డింగు చుట్టాను. నాన్నగారు ఆయన మిత్రుడికి టెలిగ్రాం ఇచ్చారు. కలకత్తా నుంచి ఆ ఎక్స్ప్రెస్ రెండు రాత్రులు ఒక పగలూ ప్రయాణం చేసి డెహ్రాడూన్ ప్లాటుఫాం మీదకి చేరి ఆగింది. పెట్టె, బెడ్డింగు దింపి ప్లాటుఫాం మీద నుంచున్నాను.

"'నాన్నా!ఆయనేమో", అన్నఒక స్త్రీ కంఠం విని పక్కకు తిరిగి చూశాను.

ఒక ముసలాయన, ఒక యువతీ నావైపు నడిచి వస్తున్నారునిచూసి ఆగాను

"నాయనా, నువ్వేకదూ మా శేషు కొడుకు రామానివి? " అన్నారు ఆ ముసలాయన దగ్గరకు వచ్చి

"ఔనండి. నమస్కారం, మీరు ప్రసాద్ గారు కదా?," అన్నాను.

"అవునయ్యానీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. పద బయటకు వెళ్దాం. అన్నట్లు మరచిపోయాను. ఈవిడే మా అమ్మాయి యశో," ఆయన ఎంతో ఆప్యాయంగా అన్నారు,

అంతవరకూ ఆమెను నేను సరిగా చూడనేలేదు. అంత చక్కటి అమ్మాయిని నేను ఇంతవరకు ఎప్పుడూ చూడలేదు. బంగారపు ఛాయ ఆమెది. శిల్పిచెక్కిన విగ్రహంలావుంది. పసుపుపచ్చటి పట్టుచీర కట్టుకుంది.

"నమస్కారమండీ," అంది నాకేసి చూసి సన్నగా నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వుతో నా మనసులో సదా మెదిలే సుశీ రూపం జ్ఞప్తికివచ్చింది. జవాబివ్వకుండా అలాగే చూస్తున్నాను.

"పద నాయనా బయటకు వెళ్దాం, బాగా అలసి పోయినట్లున్నావు. ఎక్కడ రాజమండ్రి, ఎక్కడ డెహ్రాడూన్," అన్నారు ప్రసాద్ గారు.

ముగ్గురమూ బయటకి బయలుదేరాము. బయట కారులో సామానుపెట్టి బయలుదేరేముందు ఆమెకు ప్రతి నమస్కారం చెయ్యలేదని జ్ఞాప్తికి వచ్చి "నమస్కారమండీ," అన్నాను.

"ప్రతి నమస్కారమండీ," అంది యశో నవ్వుతూ.

శశి చనిపోయిన తరువాత మొదటిసారిగా నేను నవ్వు అణచుకోలేక పోయాను.

ఆమె అయితే నాకేసి ఎంతో ఆశ్చర్యంగా చూస్తూఉంది. నాలో దేనినో వెదకుతున్నట్లనిపించింది. బలవంతాన నవ్వు ఆపుకుంటూనట్లు కూడా అనిపించింది. యశో చాలా కొంటెపిల్లని గ్రహించాను.

పాములా వంకలు తిరిగి ఉన్న ఆ రోడ్డుమీద కారు పరుగెడుతూంది. కవులు ప్రకృతి సౌందార్యాని కెందుకు ముగ్ధులయ్యారో నాకు అప్పుడు తెలిసింది. ఎత్తైన ఆ కొండలు జలజలా ఆ రోడ్డుమీదకే వురికే జలపాతాలు కనువిందుగా ఉన్నాయి. మలుపుతిరిగితే ఎదురయ్యేమబ్బుల దృశ్యం మనోహరంగా ఉంది.

పక్కనే కూచున్న ప్రసాద్ గారికి భయపడో ఏమో డ్రైవర్ కారు నెమ్మదిగా పోనిస్తున్నాడు. ముగ్గురమూ మౌనంగానే ఉన్నాము.

ఇంతలో 'అబ్బా ఎంత బావుంది' అంది యశో మమైకమయిన కంఠంతో. నా పక్కన కూర్చుని కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ తనుఉన్నాను మరచి అన్నమాటలివి. పచ్చటి ఆమె ముఖం మీద ముంగురులు నాట్యం చేస్తున్నాయి. ఉదయభానుని లేత సూర్యరశ్మి ఆమె ముఖానికొకింత శోభనిస్తూంది. మనోరంజకమైన ఆమె ముఖాన్ని తదేకంగా చూస్తూ ఉన్నాను.

"ఏమిటో ఈ నేచర్ ని చూస్తూవుంటే నన్ను నేను మరచిపోతాను. ఇలాంటి ప్రదేశం ఎలా వదిలిపెట్ట బుద్ధి పుడుతుంది చెప్పండి," అంది హఠాత్తుగా ఆమె నా వైపు తిరిగి కాస్త సిగ్గుపడుతూ...

"అవును నాయనా యశోకి ప్రకృతి అంటే తీరని పిచ్చి ముసోరీ వదిలి ఎక్కడకు రానంటుంది," అన్నారు ప్రసాద్ గారు.

ముసోరీ చాలా మనోహరంగా ఉంది. ఏవైపు చూసినా చల్లటి మేఘాలు చక్కిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. అక్కడక్కడ దట్టమైన మబ్బులు ఒక గజంలోని వస్తువులిన్ని కూడా మరుగుపరుస్తున్నాయి.

ఆఖరికి వారి బంగళా చేరేము. బయట ఒక ముసలి బంట్రోతు ఉన్నాడు. .

"ఈ కారు మాది కాదండోయ్. ఒక స్నేహితురాలి వద్ద పుచ్చుకున్నాను," అంది యశో మేము కారు దిగుతుంటే.

ఆమె అలా అనటం కాస్త అసభ్యంగా వుందనిపించింది నాకు.

"రామదీన్. సామాను మేడమీద అమ్మాయి పక్కగదిలో పెట్టించు. పద నాయనా, లోపలికి పద," అన్నారు ప్రసాద్ గారు అతనితో.

చాప్టర్ 7

ఆరోజు మధ్యాహ్నము నేను నిద్రలేచి మేడమెట్లు దిగి వస్తూన్నాను. క్రింది గదిలో యశో ఎవరితోనో మాట్లాడుతూంది. యశో అంటోంది "అబ్బ నేను రాలేను రాజేంద్రబాబు. ఈ ఒక్కరోజుకి నన్ను క్షమించలేరా?"

అతగాడు ఏమి జవాబిచ్చాడో నాకు సరిగా వినబడలేదు కాని మరల యశో అంది, "నన్ను విసిగించకండి రాజేంద్రబాబు. నేను రావడానికి ఎంత మాత్రము వీల్లేదు."

ఈసారి కంఠస్వరాన్ని హెచ్చించి అతను, "అతిథులు మీ ఇంటికి రావటం ఏమీకొత్తకాదు. యశో, అతిథులు ఇంట్లో వుండగా పిక్చర్స్ కీ, పిక్నిక్ కీ నాతో చాలాసార్లు వచ్చావు. అసలు ఈ అతిథి ఎవరు? నీకు ఇంతలో అతని మీద ఇంత అనురాగము ఎలా పుట్టుకొచ్చింది. నాకు జవాబులు కావాలి ఈ ప్రశ్నలకి," అంటున్నాడు.

నేను తిరిగి పోదామనుకుంటూంటే యశో నన్ను చూసింది. ఇంకా ఏమైనా అంటాడేమోనని ఆమె లేచి నుంచుని "అప్పుడే వచ్చేసారే క్రిందకి, మీరు. రాత్రి సరిగా నిద్ర వుండివుండదు. మిమ్మల్ని మెలకువ వచ్చేవరకు లేపవద్దని అన్నారు నాన్నగారు," అంది.

నేను ఇక తప్పదనుకుని క్రిందకు వచ్చాను. యశో లేచి చిరునవ్వు తెచ్చుకుని నన్నతనికి పరిచయం చేసింది. "ఈయన రాజేంద్ర కుమార్. ఈ ఏడాదే యం.బి.పాసయ్యాడు. డూన్ లో ప్రాక్టీసు పెట్టారు. నాన్నగారికి బాగా తెలుసు. ఈయన అప్పుడప్పుడు వస్తూంటారు."

చివరి రెండు వాక్యాలూ అసందర్భమనిపించాయి నాకు. లోపలి నుంచి ప్రసాద్ గారు వచ్చారు.

"ఏమమ్మా యశో. మీ ముగ్గురూ యేమైనా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారా?" అన్నారాయన మా ముగ్గురినీ చూసి

"లేదు నాన్నా ఈ వేళేకదా వచ్చారు ఈయన. ఇప్పుడే అన్నీచూపిస్తే తర్వాత ఏం చెయ్యటం? ఈ రోజు మన ఇల్లంతా చూపిస్తాను, మళ్లీ మరచిపోకుండా," అంది యశో.

రాజేంద్ర మాకేసి కాస్త కోపంగా చూస్తున్నాడు. ఆయనని చూస్తే నాకు కాస్త జాలివేసింది.

"పోనీ, మీరు ఆయనతో కలసి బయటకు వెళ్లిరాకూడదా? నేను ఈలోపు సామాను సర్దుకుంటాను," అన్నాను.

రాజేంద్ర చిరునవ్వునవ్వాడు.

"అయితే నన్నుఅప్పుడే వదలించుకోవాలని చూస్తారా? అయినా నేను ఈరోజు ఇంట్లోనే ఉంటాను. ఇంకొక సంగతి రామంబాబూ. నన్నుఎందుకు 'మీరు' అని సంబోధిస్తున్నారు. లేకపోతే నా పేరు మీకు నచ్చలేదా చెప్పండి. 'యశో' అని పిలవటం ఇష్టంలేకపోతే 'రాజ్యం' అని పిలవండి. నా పూర్తిపేరు 'యశోరాజ్యం' అనే సంగతి మీకు తెలియదనుకుంటాను," అంది యశో కొంచెం కోపంగా

నాకు యశోమీద కొంచెం కోపం కూడా వచ్చింది. ఆమె నలుగురి ఎదుట అతిథిని అలా ఎందుకు పరాభవించింది? ఇది అపరిమిత అనురాగమా లేక అంతులేని అహంకారమా? అదీకాక అంతమంది ఎందుట ఆమె అప్రస్తుత సంభాషణకి నేను కాస్త సిగ్గుపడ్డాను.

"సరేలేండి అలాగే పిలుస్తాను," అని మళ్లా జ్ఞాపకానికి వచ్చిసరే యశో. అలాగే పిలుస్తాను." అన్నాను.

యశో నా ఎదుట తనతో బయటకి రా నిరాకరించినందుకు రాజేంద్ర బాధపడుతున్నట్లు కనిపించాడు. కొంచెంసేపు పోయిన తర్వాత అతను వెళ్లిపోయాడు. వెడుతూ వెడుతూ నన్ను వాళ్ల ఇంటికి ఒకసారి రమ్మని ఆహ్వానించాడు.

తరువాత యశో నన్ను వెంటబెట్టుకుని వాళ్ల బంగళా చూపించటానికి దారితీసింది. ఆపని ఒక అరగంటలోనే అయిపోయింది. అది ఒక వంక మాత్రమేనని గ్రహించాను. వాళ్ల ఇంట్లో తిరుగుతున్నంత కాలమూ నేనేమీ మాట్లాడలేదు. యశో కూడా చాలా ముక్త సరిగా ఉంది.

అంతా అయిపోయి నేను గదిలోకి వెళ్తుంటే, యశో వరండాలో నుంచుని,

"మిమ్మల్నిఒక్కమాట అడిగితే కోపంరాదుకదా రాంబాబు," అంది.

"నేనెవరిని నీమీద కోపగించటానికి ? అడుగు," అన్నాను నేను వెనుదిరకుండానే,.

"ఇందాక మీరు రాజేంద్ర, మా నానగార్ల ఎదుట నన్నెందుకు అవమానించారు," అంది.

నేను ఆశర్యచకితుడనయ్యాను.

"యశో, నేను నిన్నుఅవమానించలేదు. అవమానించింది నువ్వురాజేంద్రని. ఇది చాలా స్పష్టమైన సంగతి," అని దృఢంగా, కాస్త కఠినంగా అన్నాను.

యశోలో ఆవేశం హెచ్చింది.

"మీతో సరదాగా కబుర్లు చెప్పుదామని ఇంట్లో ఉండిపోదామంటే, నన్ను బయటకి వెళ్లిపోమనటం అవమానించటం కాదా? నేను మీతో ఉండటం మీకు ఇష్టంలేదని, నన్ను వదిలించుకోవటానికి ప్రయతిస్తున్నారని చెప్పటం కాదా? ఇక రాజేంద్ర సంగతి. ఆస్తమానమూ ఆయనమాటే చెల్లాలా. నామాటకు విలువలేదా? ఈ ఒక్కరోజుకే నన్నుక్షమించమంటే ఆయన ఎందుకు అంత పట్టుపట్టాలి?" అంది తీక్షణంగా.

ఆమె అనిమాటలు అంత రుసువుగా మాట్లాడగలదని నేను ఊహించలేదు. కాసేపు మాట్లాడలేదు.

"నేను అంతదూరం ఆలోచించలేదు, యశో ఆలోచించివుంటే నేనలా అనేవాడిని కాదేమో. నేనెంత సేపూ రాజేంద్ర విషయమే ఆలోచించాను. నీ సంగతి గుర్తుకు రాలేదు ఎందుచేతనో?" అన్నాను.

అయినా యశోకి కోపం పోలేదు.

"కాదు మీరు కావాలనే అన్నారు. నన్నునలుగురి ఎదుట చిన్నబుచ్చాలనే అన్నారు," అంది తల అడ్డంగా తిప్పుతూ.

"అయితే ననిప్పుడేమి చేయమంటావు యశో. నా సత్ప్రవర్తనకల్లాన్నిరుజువు చేసుకోవడానికి నేనేం చెయ్యాలి? అయినా నేను ఒక సంగతి అడుగుతాను. నన్నుఅతిథిగా మాత్రమే చూస్తూనావా లేక ఇంకొక విధంగా చూస్తున్నావా? నా ఈ రెండు ప్రశ్నలకి జవాబివ్వాలి," అన్నాను నేను నీరసంగా.

"చెప్పమంటారా?" అంది నా ముఖంలోని పరిశీనగా చూస్తూ.

"'చెప్పుయశో," అన్నాను.

"ఉహూ! ఇప్పుడుకాదు. మరొకప్పుడు చెప్తాను. ఈ స్థితిలో మీరు అర్థం చేసుకోలేరు," అని చరచరా తన గదిలోకి వెళ్లిపోయింది.

ఆ రోజు రాత్రినా అలవాటు ప్రకారం చాలా సేపటి వరకు చదువుతూ మేల్కొని వున్నాను. తలుపు ఎవరో తట్టినట్లయి "ఎవరు. రామదీన్, లోపలికి రా," అన్నాను.

లోపలికి వచ్చింది యశో! రామదీన్ కాదు.

"టైమెంత అయిందో మీకేమన్నాతెలుసా? ఇంకా మేలుకునే వున్నారెందుచేత? నిద్రపోవాలనే ఆలోచన మీకునట్టులేదు," లోపలికి వస్తూ అంది.

"నాకు ఆలస్యంగా పడుకోవటం అలవాటు యశో," అన్నాను నేను నవ్వటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

ఆమె ముందు నేనొక చిన్నపిల్లవాడినైపోయాను.

"ఈ అలవాటు ఎందుకు చేసుకున్నారు? అలవాటుకు కూడా మొదలు అంటూ వుంటుంది కదా? ఇంత పెద్దవారైనా మీ ఆరోగ్యం సంగతి మీరు చూసుకోకపోతే ఇంకెవరు చూస్తారు? ఇకమీదనున్నంతకాలం మీ ఆరోగ్యం సంగతి మా బాధ్యత. దయతో ఇది జ్ఞాపకముంచుకోండి. ఇవాళే రామదీనుతో చెప్తాను... పది గంటలకల్లా ఇంట్లో లైట్లన్నీఆరిపేయమని," అంది.

యశో నా చేతుల్లోంచి పుస్తకము తీసుకుని లైటు ఆరిపేసింది. యశో వెంటనే వెళ్లిపోతుందనుకున్నాను కాని ఆమె అక్కడేనుంచుంది.

"యశో ఇంకా ఇక్కడేవున్నావా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"అవును, మిమ్మల్నొక విషయం అడుగుదామని ఉన్నాను," అంది నిబ్బరంగా.

"అయితే ఆలస్యందేనికి అడుగు," అన్నాను

"మీ పేరు నాకు నచ్చలేదు. ఇంకోక పేరు పెట్టి పిలువాలని అనుకుంటున్నాను. మీ ఆజ్ఞ అయితే."

"ఏమని పిలుస్తావు? ఏదైనా జంతువు పేరు పెడ్తావా లేక రాక్షస సర్పణ చేసుకుంటావా?" అన్నాను ఆచీకటిలో నవ్వుతూ.

"బాదల్ బాబు, కాదు, బాదకబాబు,' అంది యశో ఏదో స్వప్నంలో తేలుతున్నట్టుగా

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. ఈ పేరు నేనంతకు ముందు ఏనవల్లో కూడా చదివిన గుర్తులేదు.

"అంటే ఏమిటి? అసలు నీకు ఈ కోరిక ఎందుకు కలిగింది. చెప్పుయశో?" అన్నాను.

"ఆ విషయం మీరెప్పుడూ అడుగకూడదు. అయినా ఆ విషయం బహుశా రానురాను మీకే తెలుస్తుంది," అని ఆమె తలుపువైపు వెళ్లిపోతోంది ఆనిపించింది.

"అందరి ఎదుటా అలాగే పిలుస్తాను యశో?" అన్నాను అనాలోచితంగా నేను.

"అంటే మీ ఉద్దేశం ఏమిటి? నలుగురి ఎదుటా అలా పిలిస్తే సిగ్గుపడతారా? సరే. అయితే ఇది మీ ముద్దు పేరు," అంది యశో.

నా జవాబుకి ఎదురు చూడకుండా గబ గబా బయటకు వెళ్లిపోయింది.

ఆ రాత్రి సరిగా నిద్ర పట్టలేదు. యశో మాటల అర్థం నేను అసలు గ్రహించలేకపోయాను. అతి గారాబంగా పెరిగిన యువతి ఈమె అనిమాత్రం అర్థమైంది . కారులో తల బయటకు పెట్టి 'అబ్బాఎంత బావుంది' అన్న యశోకి, కోపంతో ప్రజ్వరిల్లిపోతూ 'మీరు నన్నుకావాలని అవమానించారు' అన్నయశోకి, చివరికి చీకట్లో 'మీ పేరు నాకు నచ్చలేదు' అన్నఆమెకి నాకేమి పోలికలు కనబడలేదు. ఒక్కరోజులో ఈమె ఇంత చనువు నానుండీ ఎలా సంపాదించింది? ఈమెకు సుశీ విషయం తెలియదా? మా నాన్నగారు ఆ విషయం యశో తండ్రికి రాశారనే ఉద్దేశంతో నేనున్నాను, అయితే ఈయన తనతో ఆ విషయం చెపలేదా? ఏమయితేనేం, మనసుల్లో ముద్రితమైన సుశీ ఛాయా పటాన్నినేను చెరపలేను. అయితే ఇక మిగిలింది ఒకే ఒక ప్రశ్న నా కర్తవ్యం ఏమిటి?

చాప్టర్ 8

మరునాడు నిద్రలేచేటప్పటికి చాలా పొద్దుపోయింది. కళ్ళు తెరచేటప్పటికి ఎదురుగుండా యశో నా బట్టలు సర్దుతూ కనబడింది.

"నీ కెందుకు యశో ఈ పనులన్నీ నేను సర్దుకుంటాను తరాత్త," అన్నాను, నేను లేచి కూర్చుని.

"ఈ విషయం గురించి తరాత్త మాట్లాడుకుందాం, ముందర ముఖం కడుక్కుని రండి, లేక మీకు పాచిపళ్లతో కాఫీ తాగటం అలవాటా?" నవ్వుతూ అంది యశో.

నిజం చెప్పాలంటే నిద్రలేచిన వెంటనే కాఫీ ముందరవుంటే గడగడా తాగేస్తాను. కాని ఎందుకో యశో ఎదుట అది చెపడానికి భయం వేసింది. వెంటనే మంచంమీంచి లేచి బాత్రూములోకి వెళ్లిపోయాను.

నేను తిరిగి వచ్చేటప్పటికి యశో గదిలో లేదు. ఒక ఫ్లాస్కు ప్లేటులో టిఫినూ, ఒక చీటీ ఉన్నాయి. ఆ చీటీలో "బాదకబాబూ. ఫ్లాసులో కాఫీవుంది. మీరు స్నానం చేసి సిద్ధంగా ఉండండి. మనం బయటకి వెళ్తున్నాం" అని ఉంది.

ఒక గంట పోయిన తరాత్త నేను యశో క్రిందికి వస్తూంటే ప్రసాద్ గారు ఎదురయ్యారు.

''యశో. ఎక్కడికు ప్రయాణం?'' అడిగారు ఆయన

''ఈయనినిస్ఫరళ దగ్గరకు తీసుకువెళ్తా నాన్న'' అంది యశో.

సరే అని ఆయన వెళ్లిపోయారు.

''సరళ ఎవరు యశో? ఆమె దగ్గరకి నేనెందుకు?'' బయటికి వచ్చిన తరావ్త నేనడిగాను.

"సరళ నా స్నేహితురాలు, వాళ్ల నాన్నగారు బాగా ధనవంతులు. మిమ్మల్ని గురించి సరళకు చాలా చెప్పాను. ఆమెకు మిమ్మల్ని చూపించి నా పందెం గెలుచుకుంటాను,'' అంది యశో నవ్వుతూ.

నాకేమీ అర్ధంకాలేదు.

''ఏమిటిదంతా యశో. నా గురించి సరళకు ఎప్పుడు చెప్పావు? పందెం ఏమిటి? నేను నిన్ననేగా ఇక్కడికి వచ్చాను. అంతకుముందు నా గురించి నీకేమీ తెలియదుగా?'' అన్నాను.

''కంగారు పడకండి. బాదకబాబూ. రావటం మీరు నిన్ననే వచ్చారు ఇక్కడికి. కానీ, మీకోసం చాలా కాలం నుంచీ ఎదురుచూస్తూ ఉన్నాను. లేకపోతే ఒకరోజులో మీతో ఇంత చనువు ఎలా ఏర్పడింది చెప్పండి? సరళతో ఇదే చెప్పాను. ఆమె నమ్మలేదు. ఇవాళ మిమ్మల్ని చూపించి హాకిమన్స్‌లో డినర్లూ, పికర్లూ అడుగుతాను మన ఇద్దరికీ,'' అంది.

యశో పెదవులమీద చిరునవ్వు వెలుగుతూంది. ముఖములోంచి గర్వమూ, అహంభావమూ తొంగి చూస్తూన్నాయి.

అక్కడికి దగ్గరలోనే ఉంది ఈ సరళ ఇల్లు కూడా. ఇంటిని బట్టి ఇంటి యజమాని బాగా ధనికుడని గ్రహించాను. ఇల్లు దగ్గరకు వచ్చిన వెంటనే యశో "సరళా, సరళా" అంటూ లోపలికి పరుగెత్తింది.

యశో కేకలు విని మేడమీదనుంచి ఒక యువతి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చియశోని కౌగిలించుకుంది. బాగా పొడుగ్గా ఉంది. ఆమె యశో అంత తెలుపు కాకపోయినా మొత్తం మీద తెలుపనే చెప్పాలి. నిండైన విగ్రహం, చిలిపి కళ్లు, ఆమెలో కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతున్నాయి.

''ఏమిటి యశో. ఇవాళ చాలా హుషారుగా ఉన్నావే. ఇవాళ మీ ఇంటికి ...ఎవరు ఆయన? నీతో వచ్చారా?'' అంది అమె.

యశో అమె చెవిలో ఏదో చెప్పింది.

''ఏమిటి యశో. ఆయనని అలా నిలబెట్టేశావు. ఆయనకు నన్నుపరిచయం చెయ్యవా?''అమె నవ్వుతూ అంది.

యశో నన్నుసరళకు పరిచయం చేసింది. కొంటెతనంలో యశో కంటె ఆమె ఒక ఆకు ఎక్కువే చదివిందని గ్రహించాను.

ముగ్గురమూ కూరున్నాము. సరళ నా గురించి చాలా ప్రశ్నలు వేసింది, అన్నిటికి నేను సమాధానం చెప్పాను. ఇక ప్రశ్నలు అయిపోయాయి. కాసేపు ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. కృత్రిమమైన నిశ్శబ్దం గదినిండా వ్యాపించింది. దానిని భంగపరుస్తూ యశో,

''హాక్ మన్స్‌కి ఎప్పుడు వెళ్దాం? ఈ సాయంకాలం నీకేమైనా పనివుందా? మీ నాన్ననిన్నుఇంటికి కాపలా కాయమనలేదు కదా?'' అంది.

''లేదు యశో, నాన్నగారు ఈ వేళ పొద్దున వెళ్లిపోయారు. రెండు నెలలదాకా తిరిగిరారు. ఈ లోపున ఈ ఇంటికి నేనే యజమానురాలిని,'' అంది సరళ నవ్వుతూ.

''అరే, ఎంత శుభవార్త. అన్నీకలిసొచ్చాయి. రామంబాబు రావటం మీ నాన్నబెడ్డింగు చుట్టటం ఒక సారే జరిగాయి. అయితే సాయంకాలం ప్రోగ్రాం మారదు కదా?'' అంది యశో.

''సరే అలాగే చేద్దాం, సాయంత్రం మిమ్మల్నితీసుకుపోతాను,'' అని, 'ఇప్పుడే వస్తానంటూ' సరళ లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

కాసేపటిలో ఒక ప్లేటులో యాపిల్స్ టీ ట్రే పట్టుకు వచ్చింది. యశో ఒక యాపిల్ తీసుకుని కొరకటం మొదలుపెట్టింది. నేను తినటానికి తటపటాయిస్తూవుంటే యశో కనిపెట్టింది.

''అరే, మీరు తినటంలేదే? ఎందుచేత? ఓహో, సరళా, ఒక కత్తి పట్టుకురా ఈయనకి, యాపిల్ ని ముక్కలుగా కోసి నోటికందిస్తే గాని తినరుకాబోలు,'' అంది తను.

ఆ అప్రస్తుత మాటలకి నాకు చాలా కోపం వచ్చింది. సరళ లేచి లోపలికి వెళ్లబోతే నేను వద్దన్నాను. అయినా ఆమె లోపలికి వెళ్లి కత్తి తెచ్చింది. యశో యాపిల్ ని కోయడానికి వుద్యుక్తురాలైంది. దాంతో నా కోపం మిన్నంటింది.

"యశో, నీవు ఆ యాపిల్ ను ముక్కలుగా కోసావంటే, నేను యాపిల్ నే కాదు, ఆసలేదీ ముట్టుకోను,'' అన్నాను పరిసరాల్ని మరచిపోయి.

యశో, సరళ నాకేసి బిత్తరపోయి చూస్తున్నారు. నామాటలు నాకే ఎంతో కటువుగా వినిపించాయి.

''ముక్కలుగా కోయడానికి చాలా టైం పడుతుంది తినటానికి కావాలంటే నేను నీకు కోసిపెడ్తాను,'' అన్నాను లేని చిరునవ్వుతెచ్చుకుని.

''ధన్యురాలినయానుగా ఇంకేంకావాలి. మీ ఇష్టం వచ్చినట్లే చేయండి,'' అంది యశో చిన్నబోయిన ముఖంతో.

ఇంకొక అరగంట పోయిన తర్వాత మేమిద్దరం బయలుదేరి వచ్చాము. సరళ సాయంత్రం ఇంటికి వస్తానని చెప్పింది. ఇంటికి తిరిగి వస్తూ నా అసభ్యప్రవర్తనకు నేను చాలా బాధపడ్డాను. వచ్చినప్పటి నుంచీ యశోకి ఏదో కష్టాన్ని కలిగిస్తూనే ఉన్నాను. ఈ సారి క్షమాపణ చెప్పుకోవాలన్న విధి నాదనిపించింది.

''యశో, నేను అలా ప్రవర్తించాలనుకోలేదు. నన్ను క్షమించాలి ఈ సారికి,'' అన్నాను.

''ఇందులో క్షమించటానికి ఏముంది చెప్పండి. మీలో ఇంత కోపం దాగివుందని నాకింతవరకూ తెలియదు. భవిష్యత్తులో జాగ్రత్త పడతాను,'' అంది యశో.

భవిష్యత్తులో ఏం జరుగుతుందో ఎవరికి తెలుసు? అయినా ఆమె నాకేమీ అవదు, అది నాపూచీ, సుశీ స్థానం ఈమెకు నేను అర్పించలేను అనుకున్నాను.

చాప్టర్ 9

ఒక వారం రోజులు దొర్లిపోయాయి. ముసోరీ వాతావరణం నా శరీరానికి సరిపడింది. శరీరారోగ్యంతోపాటు మనసుకూడా బాగయింది. యశో నన్నుపిక్నిక్ స్థలాలకి తీసుకుని వెళ్ళేది. అప్పటికి ఆమె నన్నుఏ విధంగా భావిస్తోందో తేటతెల్లమయింది. ఎవరో 'బాదల్ బాబు' అనే ఒక పురుషుడిని ఊహించుకుంది, ఈమె నన్ను మొదటిసారి చూసిన ఆ అశుభముహూర్తాన నేనే అతగాడినని ఈమెకు తట్టింది.

"నమస్తేనమండి" అన్నప్పుడు నేను పడిన తడబాటు ఈమె నమ్మకాన్ని దృఢతరం చేసింది. ఈమె మెదడులోంచి ఈ మిథ్యను ఎలా పోగొట్టటం? కాలమే ఈ సమస్యకి పరిష్కారం తీసుకువస్తుందని ఆశించాను. ఆమె నామీద ప్రదర్శించే అనురాగం, శ్రద్ధా అవాంఛనీయమని ఆమెకు చూపించుదామనుకున్నాను. లేక మనసులో నాకు తెలియకుండానే ఆమె యెడఅభిమానం దాగియుందేమో? యశోకి సుశీ విషయం తెలిసివుంటుందనే ఆలోచనతో నన్నునేనే మోసపుచ్చుకునే వాడిని, అలాకాకపోతే ఆమెకు ఇదంతా ఎందుకు చెప్తాను?

ఆరోజు రాత్రి కూడా పదిగంటలకల్లా లైట్లు ఆరిపోయాయి. కాని నిద్రాదేవత వచ్చేసూచనలేమి లేమి. మరణించి సుశీ, జీవించివున్నయశో వీరిద్దరి రూపాలు మనోనేత్రం ముందు మెదలసాగాయి. వీరిద్దరి మధ్యానా కర్తవ్యమేమిటి? సుశీ ఒక నాటి రాత్రి అన్నమాటలు చటుక్కున జ్ఞప్తికి వచ్చాయి. "నేను ఎన్నటికైనా మీదాన్నేకానీ మీరు నావారే అనటానికి ధైర్యం చాలటంలేదు. అయినా మీరు నావారే". ఆమె అనుమానపడినట్లే ఆమెకు అన్యాయం జరుగుతుందా? నా చేతులకి ఆమె అందనంత మాత్రాన ఆమెకి ద్రోహం చేస్తానా? ఇలాంటి ఆలోచనలతో నిద్రపట్టక బయటికి వచ్చాను.

వెన్నెలరాత్రి ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది. చాలాసేపు దానిని చూస్తూనుంచున్నాను. హఠాత్తుగాదృష్టి వరండా చివర సోఫామీద పడింది. అక్కడ ఎవరో పడుకున్నట్లు కనబడింది. దగ్గరకు వెళ్లి చూశాను. టేబుల్ మీద తలమోపి యశో పడుకుని ఉంది. వెన్నెల కాంతిలో ఆమె ముఖం స్పష్టంగా కనబడుతూవుంది. తెల్ల రాళ్ల మీద ప్రవహించే సెలయేరువలె ఆమె కన్నుల్లోంచి అశ్రువాహినులు సాగి వస్తున్నాయి.

''యశో, ఇక్కడ పడుకున్నావేమిటి? ఏమిటి ఇదంతా?'' అన్నాను నెమ్మదిగా

యశో చివాలున లేచి నా గుండెలమీద వాలిపోయింది వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ. నేను ఆశ్చర్యచకితుడనయి పోయాను. నాకు ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. అయినా స్త్రీ కన్నీళ్లు చూస్తే నా మనస్సు కరిగిపోయింది.

''ఏమిటి యశో? ఏం జరిగిందో చెప్పు నేనేమైనా నీకు కష్టం కలిగించానా?'' అన్నాను యశో తల నిమురుతూ.

''నా దు.ఖ కారణం నేను నోటితో చెప్పలేను. అది కూడా తెలియని అమాయకులా మీరు? దేనికైనా ఒక హద్దువుంది బాదకబాబూ,'' అంది యశో ముఖం పైకెత్తి.

మరుక్షణంలోనే తుఫానులా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. హత బుద్ధుడనూ, అప్రతిభుడనూ అయిపోయి అక్కడనే నిలుచుండిపోయాను. రాత్రి చాలా సేపువరకూ దుర్నివారమై పొంగివస్తూన్న దు.ఖాన్ని బలవంతాన అణచుకోవటానికి ఆమె చేస్తూన్నప్రయత్నాలు నాకు పక్కగదిలోకి వినబడుతూనే ఉన్నాయి.

ఆమె దుఃఖ కారణం ఆ పరమాత్మకే తెలుసు. అందరినీ దుఃఖ పెట్టేది అతగాడేగా?

ఒక వారం రోజుల వరకూ నాకు ఈమెలేదు; ఈమెకు నేనులేను. ఈ కొద్దికాలంలో జన్మజన్మలకీ మరుపురాని సంబంధం ఎలా ఏర్పడింది? నా ఇష్టంలేకుండా ఈ వుచ్చులోకి ఎందుకు కాలుపెట్టాను? గడిచిన వారంరోజుల నుంచీ జరిగిన సంఘటనలను పర్యాలోకించి చూస్తే నాకు ఒకే ఒక సత్యం పొడచూపింది.

నేను ఒక ప్రవాహంలోపడి కొట్టుకుపోతున్నాను. ఎదురీదటం హాస్యాస్పదమైన సంగతి. గమ్యస్థానం నాకు తెలియదు. మునుగుతానో తేల్తానో నాకంతకంటే అ స్పష్టంగా ఉంది. ఇక మిగిలింది నా కర్తవ్యమేమిటి?

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below